

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 883

KAI-SING, DE PRIESTERES VAN DEN
DOOD.

20 cent

Heel achteraan op zonderlinge wijze dansend kwam een priester met afzichtelijk masker.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Kai-Sing, de Priesteres van den Dood

HOOFDSTUK I.

EEN NOODLOTTIGE LANDING.

Indien de bewoners van Zagan-Tugurjuk dien morgen eens den blik naar boven hadden geworpen, zouden zij waarschijnlijk heel verbaasd zijn geweest, en misschien ook niet weinig verschrikt bij de ontdekking, heel hoog in de lucht, van een soort van vogel, die veel grooter was dan een bergarend, en zich ook veel sneller voortbewoog, zonder echter met de vleugels te slaan!

Als zij het gezien hadden, hadden zij zich waarschijnlijk aanstonds plat ter aarde geworpen, hadden met het voorhoofd den grond aangeraakt, en al hun huisgoden ter bescherming aangeroepen tegen dat onbekende monster — want het mocht zeer onwaarschijnlijk heeten, dat de bewoners van den noordelijken grens der Gibowoestijn ooit een vliegmaschine hadden gezien.

Zelfs de stoutmoedigste luchtvaarders zorgden er wel voor, deze streken te mijden, terecht berucht, want de Gobi is de geduchte, onmetelijke zandwoestijn van Oostelijk China, ja zelfs van geheel Oost-Azië.

En boven haar toegangswegen mocht gerustelijk de waarschuwing worden geplaatst,

die Virgilius volgens Dante aantrof boven de poort van de onderwereld: „Gij die hier binnentreedt, laat varen alle hoop”!

Die geheel dorre vlakte, die weken eischt, om haar op den rug van een kameel van den eenen naar den anderen kant door te trekken, telt slechts zeer weinig karavaanroutes, waaraan niet meer dan drie of vier plaatsen zijn gelegen, op een onderlingen afstand van een vierhonderdtal kilometers.

Wie zich daar buiten waagt, zonder uitstekende rijdieren, en zonder te zijn voorzien van zeer ruime voorraden, is reddeloos verloren.

Duizenden geraanten van menschen en dieren bleeken er in de zon van het oogenblik af, dat hier de mensch voor het eerst den voet durfde zetten tot op dezen dag.

Treinen kent men er niet, men zou er zich zelfs geen voorstelling van kunnen maken.

De kameel is er het voornaamste middel van vervoer, en daarop volgt het paard, het kleine, stevige bergpaard, een soort van halfbloed, gekruist uit de Russische paarden en de Chinese ponnies uit het gebergte. Zij zijn verre van fraai met hun lange haren, die het geheele

lichaam bedekken, hun kleine oogen en hun logge pooten, hun gedrongen kop en hun te lange ooren, maar zij zijn buitengewoon sterk en bezitten een weergaloos uithoudingsvermogen.

Het was boven deze woestijn, dat op dien vroegen ochtend de bestuurder van dat vliegtuig zich gewaagd had.

Maar de kenner zou al spoedig bemerkt hebben, dat die stoutmoedige het mocht wagen, want de vliegmaschine bewoog zich in Zuid-oostelijke richting voort, met een verbijsterende snelheid, veel grooter dan die van den snelsten adelaar, grooter dan van den zwaluw zelf!

Inderdaad was de snelheid op dat oogenblik, om geheel nauwkeurig te zijn, iets meer dan 575 kilometers per uur!

Dat wil zeggen, dat, tenzij hier iets onvoorziens gebeurde, het vliegtuig den afstand van Zagan Tugurjuk tot de eerste groote stand aan de grens van de woestijn, Kalgan, juist in een uur zou kunnen afleggen!

En dat, terwijl een goed uitgeruste handelskaravaan er op zijn minst drie weken over doet!

De man die het toestel bestuurde, die het gedacht en gebouwd had, die er de eigenaar van was, en die op dat tijdstip reeds een vlucht van tien uren achter den rug had, was John Raffles, de groote avonturier, en naast en achter hem in de niet al te ruime cabine zaten zijn trouwe vriend Charles Brand, en zijn chauffeur James Henderson, die reeds jarenlang lief en leed met hem gedeeld had, ontberingen en gevaren, alles wat twee krachtige en stoutmoedige mannen met elkander kunnen deelen, die een zelfde doel nastreven, ook al is de een maar een eenvoudig man, voortgekomen uit de rijen van het volk, dat huist in de achterbuurten der reusachtige steden, en al was de ander een man van verfijnde beschaving, met een schier grenzenlooze kennis op ieder gebied, voortgesproten uit een adellijk geslacht, dat reeds naam had, toen Richard Leeuwenhart aan de zijde van Jan Zonder Land streed.

De Duivel der Lucht — zoo was de naam van het Vliegtuig — bevond zich op dat oogenblik op een hoogte van bijna vijfduizend meter, want zoeven had het de uitloopers van het Gangyn-gebergte achter zich gelaten, waarover het in duizelingwekkende snelheid was heengevlogen. Thans bevond zich aan de rechter zijde een smalle, eindeloze bergketen, die zich uitstrekte in de richting, welke de machine volgde — naar het zuidoosten.

Dat was het Argali-gebergte.

Heel flauw was in de verte de laagvlakte van Butyn te zien. En voor het overige niets dan zand, koperrood zand, zoover het oog reikte, nu eens golvend als een zee, dan weer volkomen vlak, zonder een enkel rimpeltje.

Het eerstvolgende plaatsje, Ude aan de karavaanroute gelegen, lag bijna driehonderd kilometers verder.

En het was een zonderling denkbeeld, dat men het in een half uur gemakkelijk zou kunnen bereiken, terwijl kameelruiters bijna tien dagen zouden moeten zwoegen, om dien afstand af te leggen.

Van water was op deze hoogte geen spoor te bekennen. Men had de laatste groote rivier reeds lang achter zich gelaten, en na het kleine stroompje, dat op twintig mijlen ten westen van Zagan Tugurjuk op zonderlinge wijze plotseling uit den zandbodem ontsprong, er tien kilometers verder op even wonderbaarlijke wijze weer verdween, hadden de drie luchtreizigers geen water meer gezien.

Toch moest het ergens zijn, want de streek was bewoond, al was het dan ook zeer schaars.

Maar meer naar het Zuiden hield ook die geringe bevolking op.

En Raffles liet de machine dalen. Brand keek hem van terzijde aan. Sedert eenige oogenblikken was het gelaat van Raffles strak en zijn lippen waren dicht op elkander gedrukt.

Tot zijn verbazing zag Brand, hoe de machine een zeer grooten kring beschreef, terwijl de snelheid tegelijkertijd aanmerkelijk afnam, en het toestel vlug daalde in een geweldige spiraal.

Toen ze op nauwelijks driehonderd meters van den grond waren, schreeuwde Brand:

— Ben je voornemens te anden?

— Ja Brand!

— Maar waarom? Het was toch ons doel, regelrecht door te vliegen tot bij Kalgan?

— Dat was ook het doel — maar ik vrees dat ik het niet zal kunnen bereiken!

— Een panne? vroeg Vrand ongerust. Wat is het?

— Dat weet ik juist niet! Maar mijn groote vogel gedraagt zich vreemd! Ik voel zonderlinge schokken in den stuurknuppel, alsof er een spandraad gebroken was! En wij moeten het onderzoeken, voor het te laat is!

Brand verbleekte onwillekeurig. Hij wist te veel van de streek, waarboven zij zich nu bevonden, om niet in te zien, dat hun de grootste gevaren zouden dreigen, indien zij na een landing niet weder zouden kunnen opstijgen.

Er woonden slechts zeer weinig menschen —

en die er woonden waren te duchten, wel minstens evenzeer als de leeuwen, waarvan het gebergte nog moest krioelen, want niemand dacht eraan, hen uit hun rust op te schrikken.

Geen jager had hier nog den voet gezet, een blanke was er een groote zeldzaamheid. Men was hier nog altijd onder den vloed van het geheimzinnige Thibet, met zijn half-wilde bevolking.

Hij wierp snel een blik n het rond.

Nergens zag hij eenig spoor van menschelijk leven. Geen huis, geen hut, niet het zwakste rookkolommetje, opstijgend uit een schoorsteen, geen spoor van eenige plantengroei, te midden van die woestenij!

Intusschen daalde de machine nog meer, en Raffles zocht de luwte op van het gebergte want er was snel een krachtige wind komen opsteken, die het fijne, poederachtige zand tot op groote hoogte deed opwarrelen.

De snelheid was gedaald tot op minder dan honderd kilometer.

Raffles zette de machine voorzichtig, bijna teeder, op de zandvlakte neder, in den schaduw van de bergen, die plotseling uit de vlakte oprezen, zonder eenigen overgang.

Zwijgend klommen de drie mannen uit het toestel, zoodra het was uitgerold. De dikke, goed opgepompte wielen van het landingsgestel zouden voorkomen, dat het wegzakte in het zand.

De stilte was indrukwekkend, bijna angstaanjagend. Als de wind zich legde, hoorde men volstrekt niets. Niet het ruischen van gebladerte, niet het opwekkend kabbelen van water, niet het gerucht van menschenstemmen, het getijl van vogels, niets!

De hemel was volkomen wolken oos, en als van lichtgeel koper. De zon, ofschoon nauwelijks boven den horizon, stak geweldig.

Links breidde zich de vlakte uit, zonder de minste onderbreking, en rechts verhief zich het gebergte met zijn granieten wanden, dicht bij tot op een hoogte van omstreeks drie honderd meter, drie kilometer verder tot op een zoodanige hoogte, dat de toppen met sneeuw bedekt waren.

Zonder elkander iets te behoeven te zeggen begonnen de drie mannen onmiddellijk de machine te onderzoeken. En binnen weinige minuten was het euvel ontdekt.

Een der draden, die van den stuurknuppel naar het startvlak liepen, en die alle ter bescherming door een koperen buis omgeven waren, zou zeker spoedig bezweken zijn.

Want door een of andere oorzaak, was een

van die buizen een weinig verbogen. Het gevolg was dat de draad bij het heen en weer schuiven langs den krommen wand schuurde. Reeds waren bijna de helft van de ijzerdraadvezels, die de trekdraad samenstelden gescheurd.

De koperen buis werd onmiddellijk gedemonsteerd, en dadelijk werd begonnen met het vervangen van de draad door een nieuwe.

Zelfs de leek zal wei begrijpen, dat dit een nauwkeurig werkje was.

De hitte was bijna onuitstaanbaar. De reizigers moesten hun watervoorraad herhaaldelijk aanspreken. Gelukkig bezat de vliegmaschine nog een paar galons water, en voor dorst behoefden zij dus voorloopig niet te vreezen.

Maar al spoedig deed zich een gevaar van geheel anderen aard kennen!

De wind stak op met een hevige kracht, die met vervaarlijke snelheid aangroeide tot die van een orkaan. En toen de draad na een uur hersteld was, toen kon er geen sprake van zijn, dat men onmiddellijk weer kon opstijgen.

De wind was al te hevig, en zou de machine onmiddellijk te pletter hebben geslagen tegen den granieten bergwand.

Maar dit was niet alles.

Van uit het Oosten kwam snel een bijna inktzwarte wolk naderbij, op slechts geringen afstand boven den grond.

Raffles had onmiddellijk gezien wat die wolk beteekende — het was een zandhoos! En met een onweerstaanbare kracht kwam zij juist in de richting van de weerlooze vliegmaschine!

Kort klonk het bevel van Raffles!

— Onmiddellijk het zeildoek uitspreiden! En maak het stevig vast! Daar nadert een zandhoos, die ons binnen een kwartier bereikt kan hebben.

Zwijgend gehoorzaamden Henderson en Brand. De eerste, met reusachtige krachten begiftigd, trok het zware canvasdoek uit het toestel, en slechts met groote moeite en de uiterste krachtinspanning wisten zij het onhandelbare doek over het middengedeelte van de machine uit te spannen, en met tentpalen stevig in den grond te bevestigen. Toen kropen zij zelf er onder, en wachtten gelaten af, wat het lot over het zou beslissen.

Het was hoog tijd!

Met een soort van oorverdoovend gebrul naderde de zandhoos. In een dolle werwing draaide het roode zand in het rond, als een draaikolk. Het werd zoo donker, alsof het midden in den nacht was. De zon was reeds lang schuil gegaan, achter roodkleurige wolken. Als een

woedend monster wierp de hoos zich op den Duivel der Lucht en schudde hem, zoodat hij in al zijn voegen kraakte.

Een regen van zand viel op het zeil neer, en dreigde het toestel onder zijn gewicht te verpletteren. De drie mannen konden nauwelijks adem halen. Door de kleinste openingen heen drong het zand tot hun schuilplaats binnen, en vulde hun reus, mond, ooren en oogen. De heftige winddruk duwde een der vleugels omhoog, met onweerstaanbaar geweld, schoof de machine van haar plaats, bijna een meter ver, en al woog zij meer dan 7000 Kilo, en krakend versplinterde een deel van het onderstel.

Het was alsof de arme, mechanieke vogel in een doodstrijd kreunde.

Gelukkig was alles spoedig voorbij, de hoos trok verder, ontmoette den granieten bergwand welke met een oorverdoovend geweld werd vernietigd.

Hijgend en proestend bevrijdden de drie mannen zich van het zand, dat hun tot ver over de knieën was gestegen, en namen de schade op.

Die was inderdaad ernstig genoeg, zonder echter gelukkig onherstelbaar te zijn. De vlieg-machine was op een zijde neergezakt, en een vleugeleinde raakte den grond. Alleen het landingsgestel was gekraakt, een der assen was gebroken — men zou den geheelen dag moeten werken, om alles te herstellen.

Het eerste wat Brand deed, was, naar de wapens te gaan zien. Gelukkig waren de uitmuntende geweren in hun kist, die luchtdicht gesloten kon worden, volkomen onbeschadigd gebleven.

Geen korreltje zand was tot het fijne mechaniek doorgedrongen.

Zooals gewoonlijk in deze streken nam de stormwand al spoedig weder in kracht af, de wolken dreven weg, en de zon kwam weer te voorschijn — wel wat al te vroeg naar den zin van de drie reizigers.

Er werd niet veel gesproken. Iedereen wist nauwkeurig wat hij te doen had. De reserve-deelen werden te voorschijn gehaald, het vliegtuig werd opgevijzeld, de gebroken as werd weggenomen, de gekraakte stangen werden door andere vervangen.

Maar dat alles nam veel tijd in beslag. En midden op den dag moest er gegeten worden.

De zon begon reeds weder naar de westelijke kim te neigen, toen Raffles eindelijk kon zeggen, dat het werk zoo goed als gereed was.

De schaduw van het gebergte strekte zich over hen uit, toen zij vermoeid uitrustten van de inspanning.

Heel in de verte klonk het gebrul van een leeuw.

— Er moet dus ergens water zijn! zeide Raffles, toeluiserend. Zelfs het wilde gedierte kan er onmogelijk buiten. En zeker de herten en reeën niet, waarmede zij zich voeden.

— Wij gaan toch zeker aanstonds verder? vroeg Brand.

— Ja! Ik zou het liefst nog voor het vallen van de duisternis Kalgan bereikt hebben! Dit oponthoud was van mij zeer onaangenaam! Ik weet niet hoe het komt — maar er is een dreiging in de omgeving, die ik mij niet kan verklaren.

Raffles had het woord nauwelijks gezegd, toen er iets zeer wonderlijks gebeurde.

Het was alsof eensklaps op geen tweehonderd meters afstand van de vlieg-machine het gebergte spleet! Het moest een soort van deur zijn, wel acht meter hoog die daar plotseling geopend werd in den rotswand, waarvan zij de kleur had, zoodat het niet te verwonderen was, dat geen van de drie luchtreizigers haar op dien grooten afstand had opgemerkt.

En die deur verleende doorgang aan een kleurigen stoet van mannen, gekleed in gele, blauwe, vuurroode, paarse zijden het hoofd bekroond met zonderlinge hoeden en mutsen — en op zijn minst twee honderd in getal.

Zij werden voorafgegaan door drie sterke mannen, met ontbloot bovenlijf, waarvan er twee een reusachtig grooten horen droegen, zeker wel drie meter lang, en eenigszins gekromd terwijl de derde er op blies en zodoende een vreesaanjagend geluid verwekte, dat kilometers ver te hooren was.

Anderen sloegen op bekkens, gongs en koperen trommels, terwijl een soort van koor, dertig man sterk, eentonige liederen zong op een vreemde wijze, en begeleid door schelle fluiten.

Het kon geen oogenblik twijfelachtig zijn of die stoet had een bepaald doel — en dat doel was de Duivel der Lucht.

— Priesters! zeide Raffles kortaf. Die zonderlinge deur moet toegang geven tot een of ander goed verborgen klooster!

— Geloof je dat wij gevaar loopen? vroeg Brand, klaar om zijn geweer te grijpen.

Raffles gaf geen antwoord.

Zijn oogen waren strak gericht op twee zwaar gebouwde mannen, met geheel kaal geschoren

hoofd en slechts bekleed met wijde pantalons, door een breeden, met koperen knoppen versierden gordel van buffelleder om het middel toegesnoerd.

Hun gezichten waren glad geschoren, donker geel en vertoonden een wreede uitdrukking.

Maar het was niet naar dit alles, waarnaar

Raffles keek.

Hij keek naar de twee breede, zware, lange beulzwaarden, die de twee mannen op den schouder droegen, en waarvan de zware lemmetten blikkerden in de stralen van de ondergaande zon.

De beënde DUBEC Cigarettes
bezonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag
Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK II.

DE PRIESTERS VAN DE ZON.

Brand had de richting van zijn blik gevolgd, en greep onmiddellijk zijn geweer.

— Laat dat wapen rusten, Brand! beval Raffles met een harde stem.

— Wat zeg je, Edward? Moeten wij ons leven dan niet verdedigen?

— Daartoe hebben wij het recht, maar niet op deze wijze! Die lieden zijn ongewapend!

— Wat? Ongewapend? riep Brand driftig uit. Die twee geweldige beulzwaarden dan? En ik zie er nog wel veertig, die in hun gordes een Chineeschen sabel hebben steken.

— En toch zijn zij ongewapend, in vergelijking met ons, die W nchesters hebben! Zij bezitten geen vuurwapens. Op dezen afstand zouden wij met onze repeteergeweren gemakkelijk een twintigtal hunner kunnen neerleggen voor zij ons bereikt hebben — maar ik geloof niet dat wij ons zelve zeer hoog zouden stellen, om die slachting

— Maar zij zullen ons vermoorden! riep Brand uit.

— Dat is niet zeker, Brand — en in ieder geval kunnen wij hen op een afstand houden met onze vuurwapens, als zij wat naderbij zijn gekomen! Het stuit mij tegen de borst, weerlooze lieden neer te leggen, als ik er niet volkomen zeker van ben, dat zij het op ons leven gemunt hebben, en ik volstrekt niet zeker van hun bloeddorstige voornemens!

— Waarschijnlijk gebruiken zij die beulzwaarden om hun nagels schoon te maken! zeide Brand bitter en woedend den kolf van zijn geweer omklemmend. Ik hoop, Edward, dat je niet te laat spijt zult hebben van je lankmoedigheid!

Raffles gaf geen antwoord.

Zijn blikken waren strak gericht op den langzaam naderenden stoet.

Hij wist dat hij zich hier in een streek bevond, waar de alleroudste gebruiken, de oudste eerediensten nog altijd in zwang waren, een streek, waarover de adem van den nieuwen tijd nog niet was heengegaan, afgeleges, achterlijk en aan zichzelf over gelaten, als een gevolg van de ligging, die het bijna onmogelijk maakte, dit land binnen te trekken.

Ook de karavaanweg liep wel vijftig mijlen noordelijker voorbij dit punt en zoo waren er in het onmetelijke Aziatische rijk nog honderden plekken aan te wijzen, onbekend bij den Westering, en waar alles nog is, juist zoo, zooals het was ten tijde der groote keizers, duizenden jaren geleden!

En Raffles wist evenzeer, dat er nog wel honderden jaren zullen verloopes, voor ook deze gebieden ontruikt zijn aan hun eenzaamheid en aan de vergete heid door middel van de spoorwegen, de bevoeiing van dorre streken en door het steeds groeiende luchtvaartverkeer.

Het was nu nog onmogelijk te zegges, of die lieden daarginds booze bedoelingen hadden.

De aanwezigheid van de beulzwaarden behoefde op zich zelf nog geen reden tot vrees te geven.

Die blinkende breede sabels konden zeer wel behooren tot het officieele, plechtige gewaad van de mannen die ze droegen! En het was hem onmogelijk, in die onzekerheid gebruik te maken van zijn moderne vuurwapens, die het al heel gemakkelijk zouden maken, ze fs zonder te mikken in den hoop binnen weinige minuten een paar dozijn van die weerlooze lieden neer te leggen.

Dat er tijd zou zijn om op te stijgen, was uitgesloten.

De wielen stonden in het zand, vrij diep, en de machine moest nu ook nog eerst worden na zien, om zich te overtuigen dat er geen fijn zand bij de draaiende deelen was achtergebleven.

Toch wilde Raffles het wagen, en hij gaf haastig een paar korte bevelen.

Maar nauwelijks hadden de Chineezes de bedoeling van de drie vreemdelingen gezien, of een dreigend, waarschuwend gemor steeg op, er klonk een scherpe fluittoon, en bijna op hetzelfde oogenblik vloog er een lange pijl van bamboe voorzien van een ijzeren punt vlak langs het oor van Raffles, en bleef steken in een van de houten spijlen van het onderstel.

— Het schijnt met hun bewapening toch niet zoo slecht gesteld te zijn, kon Brand zich niet weerhoudeen, schamper op te merken.

De wenkbrauwen van Raffles hadden zich gefronsd, en hij zeide kort:

— Dat verandert natuurlijk den toestand! Wij behoeven ons niet door die heeren als zoo-vele Heilige Sebastiaans aan onze eigen vlieg-machine te laten vastnagelen, Brand, jij bent onze beste schutter — leg er een neer, misschien zal dat de anderen afschrikken.

Brand knielde neer in het nog heete zand, en mikte zorgvuldig op een der zwaarddragers. Het schot knalde, de halfnaakte reus maakte een luchtsprong, het staal van het zwaard flikkerde in de zon, toe het wapen neerviel en de man viel plat voorover.

Maar de uitwerking was anders dan waarop Raffles gehoopt had.

Er steeg een gehuil van woede op onder den naderenden troep, en een regen van pijlen afgeschoten van zeer krachtige, bronzen bogen, dwong hen haastig achteruit te wijken, en de vlieg-machine als borstwering te gebruiken.

Zij hadden ieder hun geweer, hun revo ver, en wisten nog haastig het kistje munitie te grijpen en voorts het geld, dat zich in een klein ijzeren kistje bevond, en het zakje met zeer kostbare diamanten, die Raffles te New York had gekocht, kort voor hij die stad verliet om zich na een reeks gevaarvolle avonturen te onttrekken aan de wraakzucht van de smokkelaars, beroepsmoordenaars, en dieven.

Dat was nauwelijks een week geeden, en hier deden zich nu onverwachts gevaren voor van geheel anderen en misschien nog wel vreeslijker aard!

Want al spoedig bleek het, dat het niet bij de pijlen bleef, en dat die Chineezers er een eeuwenoude strijdwijze op nahielden, die in dit geval, hoe ouderwetsch dan ook, afdoende leek te zijn.

Want zij hadden wel degelijk vuurwapenen! Het is waar dat het zeer primitieve schietwapens waren, zooals men ze in westelijke landen heel in het begin van de vijftiende eeuw leerde kennen.

Het waren een soort van zeer kleine kanonnen, „slangen” geheeten, bestaande uit een ijzeren buis, met banden van hetzelfde metaal vastgemaakt op een houten onderstel op logge wielen. Uit dit wapen nu werden met een oorverdoovend geraas steenen kogels geschoten, ongeveer ter grootte van een sinaasappel. En van die zonderlinge kanonnen hadden de Chi-neesche priesters er een zestal! Zij werden niet zonder moeite voortgetrokken door een tiental

mannen, slechts bekleed met een soort van heupdoek.

Gelukkig gingen de eerste schoten ver over de machine heen, die zij zeker ernstig zouden hebben kunnen benadeelen.

En terwijl deze beschieting met pijlen en steenen kogels voortging, zonderden zich aan de beide vleugels van die kleine legermacht twee groepen af, gewapend met lange, blinkende zwaarden en lange lansen van een grillige vorm, die haastig kwam aanloopen, oogenschijnlijk met het doel, den tegenstander te omsingelen.

Raffles zag onmiddellijk in, dat standhouden op deze plek zelfmoord zou zijn.

— Wij moeten achteruit — en het gebergte in! zeide hij, na met twee schoten evenzoveel Chineezers te hebben neergelegd, hetgeen echter niet de minste uitwerking op de anderen bleek te hebben, die in dolle woede bleven voortrennen.

— Moeten wij dan de machine prijsgeven? schreeuwde Brand, zonder op te zien, en zoo snel schietend, dat het magazijn van zijn geweer gloeiend werd in zijn vingers.

— Beter de machine dan ons zelve! Wij kunnen haar onmogelijk verdedigen! Terug, zeg ik!

Brand zag nu ook wel in, dat het krankzinnigheid zou zijn, stand te willen houden tegen deze overmacht.

Er waren daar boogschutters die hun bronzen bogen met een waar meesterschap hanteerden — en het maakte heel weinig verschil uit, op een afstand van nog geen vijftig meters, of men door een pijl met een ijzeren punt dan wel door een geweerkogel getroffen werd!

Met de vlieg-machine tusschen zich zelve en de krijschende Chineezers in, trokken de drie mannen zich haastig terug, wierpen zich in een soort van smalle spleet, door de natuur zelve in het graniet van het gebergte uitgehouwen, en waren daar althans voorloopig veilig voor de pijlen, die met een gierend gefluit voorbij suidsen.

De spleet versmalde zich spoedig, en werd tot een soort van „schoorsteen” zooals de alpenbeklimmers de zeer nauwe scheuren in een bergwand noemen.

Haastig werken zij zich omhoog na hun geweren aan den riem om den schouder te hebben gehangen.

Hijgend kwamen zij boven, juist bijtijds, want toen Brand die de laatste was, zijn been over den rand trok, kreeg dat been een heftigen

schok doordat een pijlpunt met kracht in den hak van een zijner schoenen was gedrongen!

Hij ging op zijn buik liggen, trok zijn revolver en schoot den schutter daar beneden neer, die een gillenden kreet slaakte, en terug viel in de armen van zijn makkers, die buiten de spleet waren gebleven.

Zij slaakten kreten van dolle woede, en toen werd het eensklaps stil, angstaanjagend stil.

Dit bleef bijna een kwartier zoo.

Nu en dan stak een van de mannen vlug het hoofd over den rand, om zich te vergewissen dat geen van de Chineezzen het gewaagd had, naar boven te klouteren.

En juist op het oogenblik dat de zon met haar ondersten rand de kim raakte steeg er eentonig gezang uit een paar honderd kelen naar den roodgekleurden, westelijken hemel.

Het was een soort litanie, op een zonderling slepend rythme.

De drie mannen luisterden een oogenblik, en toen Brand Raffles vragend aankeek, zeide deze zacht:

— Ik geloof nu dat ik weet wie onze tegenstanders zijn. Het zijn Priesters van de Zon! Ik meende ook reeds, het gewaad te herkennen, dat sommigen hunner droegen!

— Voor priesters, Mylord, vind ik dat zij zich al heel zonderling gedragen! bromde Henderson de reus. Met pijlen schieten, en met beulzwaarden op den schouder loopen! Waarvoor dienen die eigenlijk!

— Om het offer te dooden, James! antwoordde Raffles.

— Het offer? herhaalde Henderson. Bedoelt gij dat zij schapen offeren?

— Geen schapen, James — menschen, en bij voorkeur kinderen of jonge meisjes! antwoordde Raffles ernstig. Het is een eeuwenoud gebruik, en dat het hier nog bestaat behoeft je volstrekt niet te verwonderen, nu je gezien hebt, van welke wapens die mannen zich bedienen! Hun klooster bevindt zich zonder de minste twijfel hier dichtbij! Ook zouden wij daar denkkelijk hun tempels vinden, en hun woningen. Het is een kleine kolonie van fanatieken.

Henderson had zwijgend toegelusterd, en vroeg nu:

— Hoe komen zij aan die kinderen en aan die meisjes?

— Meestal worden die geroofd — van voorttrekkende karavanen. De uitdrukking is niet geheel juist. Want misschien wil je het niet gelooven, James, maar het komt in dit gebied vrij dikwijls voor, dat een vader gaarne

zijn jongste kind als menschenoffer aanbiedt in de stellige overtuiging, dat hij daardoor de goden gunstig voor zich zelf, zijn vrouw en zijn overig kroost zal stemmen!

— Afschuwelijk! fluisterde Henderson, de vuist gebald. Dat is bijna even erg als de Engelsch-Indische „Sutti's" — de plechtigheden, waarbij de weduwe van een hooggeplaatst Indiër, die overleden is, den brandstapel beklimt, waarop zijn lijk tot asch moet vergaan!

— James, dergelijke menschenoffers hebben nog bij herhaling plaats in Centraal-Afrika, en eigenlijk overal, waar de Westerling den voet nog niet gezet heeft, maar komaan, wij zullen eens trachten te zien, wat zij doen!

De drie mannen bevonden zich op ongeveer tien meters op den rand van den rots. Zij waren hier betrekkelijk veilig, daar het onmogelijk was, de loodrechte helling te beklimmen op dit punt.

Zij schoven zich behoedzaam voort, totdat zij van een hoogte van bijna dertig meters een blik konden werpen op de vlakte.

Een weinig terzijde, dicht bij den voet van het gebergte stond hun arme, verlaten vlieg-machine. Een twintigtal mannen stonden er omheen, onbewegelijk als standbeelden, met hun bijna drie meter lange lans aan den voet. Het blauwachtige staal van de lanspunten blikkerde in de straal van de ondergaande zon.

En zestig meters verder, wat meer naar de zijde van de vlakte, bevond zich de groep priesters, en zong, de zon ter eere.

Het was een fantastisch schouwspel, die bonte menigte in haar zijden, veelkleurige gewaden, en onder andere omstandigheden zouden de drie mannen er zeker van genoten hebben.

Hun waardeering werd nu wel wat verbitterd door de overweging, dat die troep daar hen zonder eenigen twijfel zou dooden, zoodra zij hen weder in handen hadden gekregen.

Waarschijnlijk zou de jacht worden voortgezet, zoodra dit zonderlinge gebed teneinde was.

Brand merkte nu ook eenige paarden op, en muilezels, die hij nog niet had gezien.

Ook stonden er twee kameelen. Al deze dieren waren prachtig opgetuigd, en de schepen der woestijn droegen heele risten kleine klokjes aan hals en kop, die als goud schitterden.

Toen Brand een opmerking maakte in dien zin zeide Raffles met een hoofdknik:

— Ja Brand, het is inderdaad van het zuiverste goud! Die dieren dragen een fortuin aan kostbare metalen en juweelen bij zich!

— Waartoe dienen zij, Mylord ? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Voor zoover mijn kennis gaat, en mijn geheugen strekt — want ontdekkingsreizigers in Thibet hebben veel over deze zaken geschreven — zijn deze dieren bestemd om de slachtoffers te brengen naar de plek, waar zij aan de zonnegodin ten offer zullen worden gebracht ! Meestal geschiedt dat in een afgelegen tempel, in de nabijheid van water.

— Wat zouden zij met de machine van plan zijn ? vroeg Brand.

— Dat is onmogelijk te zeggen ! Misschien beschouwen zij ons vliegtuig wel als een soort van bovenaarsch monster, een reuzenvogel, die nu slaapt, en wien zij het wegvliegen willen beletten ! Wij moeten tot iederen prijs trachten nog dezen nacht het toestel weer in handen te krijgen !

— Dat zal moeilijk zijn — het wordt door tien of twaalf lansknichten bewaakt, ook dragen zij in den gordel lange sabels zonder scheidde, en met een gewest van ivoor. En ieder schot zou zeker dadelijk de rest doen toesnellen ! Ik geloof dat wij in een zeer gevaarlijken toestand verkeeren Edward !

— Het zou tot niets dienen, dat te ontkennen, Brand ! gaf Raffles op ernstigen toon toe. Deze Chineezers haten ons reeds omdat wij blanken zijn — zij haten ons ten tweede male, omdat wij eenige hunner hebben moeten dooden, en ten overvloede haten zij ons omdat zij onzen kunstvogel misschien wel aansprakelijk stellen voor den hevigen zandstorm, die van middag gewoed heeft. Ja, onze toestand is ernstig ! Wij hebben alleen onze wapens, wij hebben echter volstrekt geen voedsel, geen water geen dekens om ons te dekken ! Slagen wij er niet in, ons van de machine meester te maken, dan zie ik de toekomst duister in !

Intusschen bleef het gezang voortduren, eentonig, in een eindelooze herhaling. Afgezonderd van den hoofdgroep stond een priester in schitterende, gele zijde gekleed, met gouden sieraden behangen, die met opgeheven handen de zon uitgeleide leek te doen.

Zelfs op dezen afstand konden zij zien, dat zijn nagels, buitensporig lang, beschermd werden door gouden kokertjes, ieder van bijna twee decimeters lengte.

Nu en dan zwegen de anderen, en zong deze priester alleen met een hooge, vrouwelijke stem. Hij was een buitengewoon dik man, met een geheel baardeloos gezicht.

Het werd aldus een soort van beurtzang, tot dat de zon geheel onder de kim verdwenen was. Heel snel viel toen de schemering in.

Het was bijna niet meer mogelijk, afzonderlijke gedaanten te onderscheiden in den grooten troep priesters.

Maar spoedig naderden er flambouwdragers, die groote toortsen droegen van een harsachtige houtsoort, die een rossig schijnsel wierpen over die kleurige gewaden, de geheel kaal geschoren hoofden der priesters, de bronzen bovenlijven der slaven, de gouden tuigen der paarden en de blauwe klingen der lange zwaarden met hun ivooren gevesten in de met gouden knoppen versierde lederen gordels.

Die flambouwen vormden een kring, rondom den groep priesters. Het gezang had opgehouden op hetzelfde oogenblik, dat de zon achter den horizon verdween.

En nu naderde de geheele groep langzaam en plechtig de plek, waar de reuzenvogel rustig leek te sluimeren.

— Wat zijn zij voornemens ? vroeg Brand ongerust.

— De hemel mag het weten ! antwoordde Raffles. Misschien niet veel goeds ! En helaas — wij kunnen niets uitrichten !

— Maar ik kan toch op hen schieten ! zeide Brand op een toon van wanhoop.

— Dat zou niet baten ! Na je eerste schot zouden zij allen een toevlucht zoeken aan den voet van de rots, en daar zou je hen evenmin kunnen raken, als je een van die bewakers van ons toestel zoudt kunnen treffen !

Brand bracht zijn geweer aan den schouder, maar liet het moedeloos weer zakken — het was inderdaad onmogelijk, op een der onbewegelijke mannen met hun lange lansen te mikken. Overigens smolten hunne gedaanten hoe langer hoe meer samen met de duisternis, die hen begon te omringen.

— Als zij in 's hemelsnaam maar voorzichtig zijn met hun toortsen ! gromde hij verbleekend.

— Misschien is het wel hun doel om voorzichtig te zijn, Brand, zeide Raffles op doffen toon.

— Wil je daarmee zeggen dat zij opzettelijk — begon Brand in de grootste ontsteltenis.

— Het is mogelijk ! Misschien is dit het offer van dezen dag ! Hoe kunnen die onbeschaafde lieden weten, wat zij daar willen gaan vernielen ?

En nu spraken de drie mannen niet meer. Zij keken er zwijsend naar, niet bij machte om tusschen beiden te komen, hoe de kring van rosse

lichten steeds dichterbij de vliegmaschine naderde, en toen tot stilstand kwam.

Een priester sprak met luide stem een soort van gebed. Toen kwamen andere mannen aandragen met voorwerpen, die niet aanstonds te onderscheiden waren, maar waarvan de aard spoedig genoeg bleek, toen een felle, roode gloed vlak voor de machine zich begon te verspreiden, die fel de schroef, het landingsgestel en de draagvlakten verlichtten.

— Het is geen vernielen, Brand, — het is aanbidding! zeide Raffles op zachten toon. En ik weet nog niet, wat gevaarlijker is! Denk aan onze cylinders met het samengeperste gas!

Brand antwoordde niet. Doodsbleek staarde hij naar beneden, naar dat wonderlijke schouwspel, dat in een ramp moest eindigen als die dwaze ezels omlaag niet spoedig tot inzicht kwamen.

Er werden telkens nieuwe takkenbossen op het vuur geworpen, een wild gehuil steeg uit den kring der priesters op, en toen geschiedde het onvermijdelijke — de lekken vlammen tastten de steilen van het landingsgestel en dadelijk

daarna ook het hout van de schroef aan.

Het vuur, dat gretig voedse vond n het lak en het linnen van de draagvlakten spreidde zich met razende sneheid uit, aangewakkerd door den nog altijd heftigen wind!

De menigte, n een soort van extatische opwinding, week slechts weinig terug, en begon een soort van zonderlingen, afgemeten dans, en de zang zette opnieuw in.

Maar plotseling werd die onderbroken door een allerhevigste losbarsting die den rots waarop de drie mannen zich bevonden tot op zijn grondvesten deed sidderen.

Met een allerhevigsten slag waren de cylinders uiteengebarsten, die het sterk samengedrukte gas bevatten, welke de beweegkracht leverde voor de machine van Raffles!

Een ontzettende kreet van schrik steeg op onder degenen, daar beneden, die door de rondvliegende stukken ijzer en staal gespaard waren.

De hevige luchtdruk wierp de drie mannen daarboven ter aarde, en een kort oogenblik bleven zij als verdoofd liggen.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

DE ZONNETEMPEL.

Daar beneden was een wilde paniek ontstaan. Een dertigtal Chineezers lag, afschuwelijk verminkt, dood ter aarde.

Van de vliegmaschine was zelfs niet het geringste meer te vinden.

De ongehoorde kracht van de ontploffing had haar letterlijk vergruizeld, in kleine splinters geslagen. Toen de groote wolk van zand, gruis en versplinterd hout eindelijk geheel gezakt was, zag men niets anders meer dan een klein deel van den motor, en een paar scherven van de gebarsten, stalen cylinders, bij het schijnsel van de weinige flambouwen, die waren blijven branden, want bijna allen waren door den hevigen luchtdruk gedood.

De paarden en de kameelen hinnikten van angst, maar waren ongedeerd gebleven, op twee na, die door de rondvliegende stukken ijzer getroffen en op slag gedood waren.

De drie mannen kwamen langzaam weer overeind en keken elkander aan. Zij behoefden elkander niets te zeggen, om het elkaar duidelijk te maken, hoe gevaarlijk plotseling hun toestand was geworden door de vernieling van hun kostbare vliegmaschine, die hen uit deze woestijn had moeten wegvoeren.

Reeds steeg van uit de vlakte een gehuil van woede en wraakzucht op!

Natuurlijk zouden die priesters, die fanatieke monniken de Westelingen beschuldigen, een ramp te hebben veroorzaakt, die zij niettemin slechts aan hun eigen onvoorzichtigheid hadden toe te schrijven.

Zij zouden onmogelijk weer naar de vlakte kunnen afdalen, zonder onmiddellijk te worden gezien.

— Wij moeten trachten den anderen kant van het hooggebergte te bereiken — althans voorloopig! zeide Raffles. Er moet hier ergens een kleine tempelstad zijn, al kunnen wij die van hier niet zien. Op weg, en zoo spoedig mogelijk, voor zij ons kunnen inhalen. De drie mannen aarzelden niet langer. Zij begrepen dat hun leven meer dan ooit in gevaar verkeerde. Wat Henderson betreft — de reus was buiten zich zelf, en zou het allerlieft naar beneden

geklauterd zijn, om zich met zijn harde vuisten op die Chineezers te wreken voor het verlies van de kostbare, geliefde machine, die zijn meester en hem zelf, en aan dien goeden mijnhee Brand zulke onwaardeerbare diensten bewezen had. Gelukkig zag hij wel in, dat hij zich dan even goed van deze hooge rotsen te pletter kon werpen!

Zoo gingen de drie mannen dan in de duisternis voorzichtig verder.

Lang bleef het evenwel niet donker.

Want plotseling kwam de maan te voorschijn, van achter een bergtop, vol en groot, en wierp haar helder schijnsel over de hoogvlakte, waarop het drietal zich thans bevond.

Het was een soort van tafelgebergte, waarvan de hoogte schommelde tusschen de twee en driehonderd meter, en pas verderop aansloot bij het bergmassief, dat steeds steiler omhoog rees, tot meer dan vijf duizend meter!

De bodem was dor, steenhard, en zonder een spoor van plantengroei. Hier en daar gaapten retsen en schuren, nu eens niet breder dan een paar centimeters, dan niet veel minder dan een meter, zoodat het licht van de maan een zeer welkome bondgenoot was! Zij zouden anders slechts voetje voor voetje vooruit hebben kunnen gaan, uit vrees van in zulk een gat te vallen.

Het was duidelijk, dat hier in oeroude tijden een van die natuurrampen had plaats gehad, die het aanzien van een geheel landschap wijzigden.

Een verschrikkelijke vulkanische losbarsting, misschien op tientallen mijlen afstand, had het graniet doen scheuren, van onder tot boven, reusachtige holen doen ontstaan, en geweldige spleten, soms een uur gaans lang, en meer dan zestig meter breed.

En het was al zeer plotseling, dat de drie mannen aan zulk een uitholling kwamen — een soort van kom, nog het beste gelijkend, wat den vorm betreft, op een monsterachtig grooten melkpan! Deze kuil was omstreeks honderd vijftig meters in doorsnede, en bijna zuiver rond, en de wanden ervan liepen, althans op dit punt, loodrecht naar beneden. Er was geen sprake van, dat men langs die wand naar omlaag zou

kunnen klouteren zonder behulp van een touw, dat dan veertig meters lang moest zijn, want zoo hoog was hier ook die steile wand van donkergrijs graniet!

De maan, steeds hooger rijzend, verlichtte voor een deel den bodem van de vreemde punt, en wat zij daar op dien bodem zagen, was wel in staat, den drie mannen met verbazing te vervullen.

Daar verhief zich een kleine stad, een dertigtal huizen misschien groot, met roodgeschilderde daken, die den eigenaardigen, Chineeschen bouw trant vertoonden, en die geschaard waren rondom een veel grooter huis, dat er uitzag als een klooster of nog beter een tempel, omgeven door een zuilengaanderij, en die weer een binnenplaats ontsloot, eveneens zuiver rond.

Deze tempel schitterde van een bijzonderen glans.

Van waar zij stonden konden de drie mannen een deel van den ingang zien, poortvormig, en aan weerszijden geflankeerd door twee monsters of draken, met opengesperden muil en vurig schitterende oogen.

Raffles keek een oogenblik strak naar dit alles, waar geen spoor van leven scheen te heerschen, en zei toen afgemeten:

— Dit is de kloosterstad der zonnepriesters — en dat gebouw in het midden is een Zonn-tempel.

— Het heeft een vreemden glans, Mylord! merkte Henderson op. Waaraan is dat toe te schrijven?

— Aan het feit, James, dat die tempel van goud is! antwoordde Raffles.

De reus maakte een luchtsprong, en stamelde met iets van ongelooft:

— Mylord wil zeker een loopje met mij nemen?

— Ik denk er niet aan, James! In werkelijkheid zijn de wanden en de daken van dat tempelgebouw bedekt met dunne platen zuiver goud! En ik verzeker je, dat men, als men maar de gelegenheid kreeg om alle hoekjes van onze aarde nauwkeurig te onderzoeken, nog vrij wat meer van die zeer kostbare bouwwerken zou vinden! Ook in ons Engelsch-Indië!

— Welk een verspilling! mompelde Brand zacht. En hoe nutteloos! Wie kent het bestaan van deze kleine kolonie?

— O, wat dat betreft — wees er van verzekerd, Brand, dat honderd duizenden Chineezzen, zonneaanbidders, het bestaan van deze priestergemeenschap wel degelijk kennen! Maar zij zouden deze zonderlinge stad binnen in de rotsen niet dichter durven naderen dan tot op

een dagreis afstands. Alleen zij die voedsel komen brengen, mogen naderen! En dat woord brengt mij op de gedachte — als mijn maag het niet reeds zou doen, dat wij sedert twaalf uur niets meer gegeten hebben!

— Wij gaan dus naar beneden? vroeg Henderson levendig. Des te beter — mijn maag knort.

— Wij gaan naar beneden, James — als wij kunnen! Maar stil eens — wat is dat?

Daar omlaag klonk voor het eerst gerucht. Het was alsof een zeer groote deur langzaam op haar hengsels draaide. En een rossig schijnsel begon de cirkelronde put te vervullen.

De toortsdragers waren zeker de tempelstad binnengekomen door dezelfde deur, die de drie mannen eenige uren tevoren zich hadden zien openen in den buitensten rotswand.

Maar dan moest er daar beneden een vrij lange gang zijn, die van die poort naar den tempel leidde, ook de drie indringers in dit vreemde gebied hadden daarboven bijna honderd passen moeten doen, voor zij den rand van de kuil bereikten.

Daar omlaag klonk het doffe gebonk van pauken, die met den vuist beslagen werden, en de schelle tonen van kleine dwarsfluiten.

Kleine gedaanten liepen haastig en blijkbaar nog zeer opgewonden heen en weer tusschen de huizen, om plotseling weer in de schaduw te verdwijnen.

De tempeldeuren gingen open, heel langzaam en een kleine schaar van priesters, met zonderlinge hoofddekseis op de kaalgeschoren hoofden traden dien tempel binnen, waarvan de deuren zich weer sloten. Het paukengeroffel zweeg, de fluiten snertten niet langer, en eensklaps viel er een loodzware stilte, die zich als een dikke mantel uitspreidde over de geheele kolonie.

Na een paar minuten vroeg Henderson eensklaps:

— Zou er in dat dorp een slager wonen, Mylord? Of tenminste een bakker?

De vraag klonk zoo zonderling dat Brand even lachte, maar Raffles gaf ten antwoord:

— Ik weet het niet — het is mogelijk, James, want ik geloof niet dat de priesters van de zon vegetariërs zijn!

Wij moeten voedsel hebben, hoe dan ook — en daarom gaan wij nu naar beneden — als het kan!

Voorzichtig begonnen de drie mannen den rand van den kuil te volgen.

Het duurde bijna een half uur, toen zij eindelijk een plek gevonden hadden, waar de helling iets minder steil leek.

Brand wilde reeds met de afdaling beginnen, toen Raffles hem met een gebaar weerhield, en voor zich uitwees. Zijn scherpe blik had het begin ontdekt van een trap, uitgehouwen in den rots, en die zich op de wijze van een moderne ijzeren brandtrap van portaal tot portaal naar beneden slingerde.

Onmiddellijk begon de afdaling. Raffles, die in het donker het best kon zien, liep vooraan. De treden waren ruw en ongelijk, en een leuning was er niet, zoodat men zich moest steunen tegen den granietwand, maar het was in ieder geval beter dan in het geheel niets, zoo oordeelde Henderson wijsgeerig, die den kleinen stoet sloot en die het water in zijn mond voelde komen, als hij slechts even dacht aan de mogelijkheden van een goed gebraden kip, besproeid met een teug goed in de maag gaande ale. Zijn groot lichaam hunkerde naar voedsel. Hij wachtte er zich echter wel voor, een klacht te uiten. Mylord hield niet van nuttelooze jeremiades. En Raffles wist wat honger was!

Maar plotseling stond de voorman stil, toen zij nog ongeveer twaalf meters van den bodem van de put waren.

— Waarom ga je niet verder? vroeg Brand, heel zacht, en vrij ongeduldig.

— Omdat ik niet kan, Brand! antwoordde Raffles lakoniek. En ik ken niet verder omdat er geen trap meer is.

— Geen trap meer? herhaalde Brand verschrikt. Hoe is dat mogelijk?

— Het is heel eenvoudig — er heeft een aardstorting plaats gehad, maar die zal wel een paar eeuwen achter ons liggen! Hoe dan ook — de trap houdt hier plotseling op, en de wand is zeer steil!

— Wij moeten dus weer naar boven? fluisterde Brand, diep teleurgesteld.

— Heb jij touw? was de wedervraag van Raffles.

— Geen centimeter!

— Maar ik heb mijn zijden koord bij mij! knorde Henderson heel tevreden, zijn sportjas losknoopend, en met zijn vingers tastend naar het begin van het sterke zijden koord, van knopen voorzien, en ongeveer tien meters lang, dat hij om zijn middel gewikkeld had, nog voor hij bij New York in de zoo noodlottig vernielde vliegmaschine stapte!

— Dan is wel zelden een koord zoo te pas gekomen, James! zeide Raffles met een lachje. Neem het einde stevig in je vuisten, en zet je schrap. Mijnheer Brand zal er langs afklimmen, en zoo goed zijn, de sluiting van die poort eens

te onderzoeken! En als hij dat gedaan heeft, zal hij moeten uitzien naar.....

— Een goed gebraden kippetje! kon Henderson zich niet weerhouden, gulzig te antwoorden.

— Het zal zeker ook wel een goed gebraden stuk lamsvleesch mogen zijn, James! merkte Raffles op. Maar ik had niet in de eerste plaats het oog op voedsel, ik bedoel de rijdieren! Wij moeten tot iederen prijs die paarden in handen zien te krijgen, die wij van avond gezien hebben.

— Er waren er maar twee, Edward!

— Dan zal een kameel het derde rijdier moeten zijn!

— Kun jij rijden op een kameel?

— Het is niet de vraag of ik het kan, Brand, maar of ik het moet! Wij hebben geen keus! Zonder rijdieren zouden wij verloren zijn.

Daarenboven — het is zeer wel mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat er in een of anderen stal nog wel meer paarden staan!

Dit gesprek was op zeer zachten toon gevoerd, en in een hoekje, daar waar de trap eindigde, en waar de maan nog niet was doorgedrongen. Maar dit hemellichaam zette zijn tocht voort, onverbiddelijk, en over een kwartier zouden zij in het volle licht staan.

Er moest dus snel gehandeld worden.

— Wat moet ik doen, als ik de sluiting van de poort heb weten te verbreken, en de verblijfplaats van de paarden heb gevonden?

— Naar een slagerswinkel uitzien, mijnheer Brand! antwoordde Henderson onmiddellijk.

— Je zoudt inderdaad wel moeite kunnen doen, Brand, om wat voedsel te zoeken! zeide Raffles glimlachend. Ik hoor volstrekt niets, en het komt mij voor, dat iedereen zich ter ruste heeft begeven.

— Maar zijn het geen zonderlinge priesters Mylord, die daar buiten de lijken laten liggen van hun collega's? opperde Henderson.

— Die hebben zij zeker niet laten liggen, mijn jongen, zeide Raffles hoofdschuddend. En die worden stellig met zeer grooten praal ter aarde besteld — of liever bijgezet in de onderaardsche grafkelders, die zich onder dien tempel daar moeten bevinden. En nu niet verder gepraat, want de tijd dringt. Geloof jij mijnheer Brand aan dat koord naar beneden te kunnen laten?

De reus lachte maar eens, bij wijze van antwoord, greep stevig het zijden koord bij het uiteinde vast, na er een lus in te hebben gemaakt en zette zich schrap.

Brand op zijn beurt aarzelde niet, maar greep

het koord, na zijn geweer aan Raffles te hebben toevertrouwd, en liet er zich aan zakken. Hij kon juist met zijn teenen den grond bereiken, toen zijn handen den aatsten knoop hadden moeten loslaten. Het volgende oogenblik was hij bijna in een inktzwarte duisternis verdwenen.

De twee mannen bleven in de grootste spanning achter.

Er was zeker bijna een half uur verlopen, en zij hoorden nog niets, toen Raffles ongeduldig zei :

— Mijnheer Trand kan zeker met het slot niet overweg. Ik ga eens zien waar hij blijft. Hier, neem de twee geweren, James. Geloof je mij te kunnen houden ?

— Evengoed als mijnheer Prand, Mylord, al weegt U ook een tien kilo zwaarder ! Moet ik hier blijven wachten ?

— Totdat je het sein hoort ! En gedraag je in ieder geval strikt naar mijn aanwijzing ! Je kunt hier het touw onmogelijk ergens aan bevestigen, en wij zullen trachten een ladder voor je te vinden.

Daarop greep Raffles op zijn beurt het koord, en liet zich afdalen.

Zelfs weinige mannen zouden in staat zijn geweest tot die inspanning, maar voor Henderson was het een kleinigheid !

Spoedig was het koord slap tusschen zijn vingers, en hij begreep dat Raffles den bodem bereikt had.

Hij kon hem slechts even zien, maar hoorde niets van hem, en hij begon het koord in te palmen, rolde het op, haalde er de knopen uit, en stak het in zijn zak — meer om zich wat te doen te geven, en de zonderlinge onrust te bedwingen, die hem bevangen had, dan omdat het noodig was.

De reus was neergehurkt op het laatste portaal, en zag om zich heen.

Hij kon duidelijk den tempel zien in het midden van den bodem der zonderlinge, reusachtige put, geheimzinnig glanzend, stil, met de gouden draken naast de deur, gevleugelde monsters met pijlpunten aan den staart en fonkelende oogen.

En in de stilte klonk plotseling eerst zwak en toen sterker hetzelfde eentonige gezang, dat dien avond op de vlakke weerklonken had.

Toen werd hier en daar in de tempe stad een klein lichtje zichtbaar, terwijl het tot op dat oogenblik overal stikdonker was geweest. Sommige vensters werden verlicht.

Henderson begon zich zeer onbehagelijk te gevoelen, op zijn eenzame post, des te meer,

omdat de maan hem aanstonds zou bereiken, al drukte hij zich nog zoo dicht tegen de rotswand. Het portaal had een driehoekige vorm, en hij zou niet meer dan een paar stappen kunnen doen, en dan zou hij niet verder kunnen.

Hij luisterde met alle inspanning, of hij het bekende sein niet zou hooren, maar het bleef angstwekkend stil.

De helft van zijn lichaam was reeds verlicht, en hij hield zijn groote rechterhand achter den rug, opdat de witte kleur niet in het oog zou vallen.

Zijn hart klopte tot in zijn keel, toen onverhoeds weer de breede tempeldeuren opengingen, met hun gouden beslag. Daarachter werd een deel zichtbaar van een groote voorzaal of hal, verlicht door een twintigtal toortsen, en dien lichten achtergrond staken duidelijk de gedaanten af van de priesters, die naar buiten kwamen getreden.

Het gezang werd steeds luider, en opnieuw klonken de pauken en de schelle fluiten, thans ook vergezeld door het ratelend gedreun van bekkens en het zwaarmoedige weeklagen van een paar zeer groote koehorens.

De toortsdragers kwamen naar buiten, en het voorplein van den tempel was helder verlicht.

Van alle kanten kwamen eensklaps menschen toelooopen, die zich voor den priesterstoet, zeker bestaande uit louter hooggeplaatste geestelijken, op de knieën wierpen, onder het slaken van rauwe kreten, die zeker rouwbeklag moesten voorstellen.

Maar boven al die verwarde klanken uit klonk plotseling, doordringend en bevelend de welbekende stem van Raffles :

— Naar boven, James ! Vlucht ! Wij worden gevat !

Henderson keek in de richting van waar de stem kwam.

Hij kon niets duidelijk onderscheiden. Hij zag slechts een kluwen van menschen, wijde, kleurige gewaden, die worstelend bijeen schenen te dringen in een der donkere hoeken van het plein.

De reus wist dat hij niet omlaag kon, en zelfs reeds gezien moest zijn.

Hij dacht er ook niet aan, het bevel niet op te volgen.

Het kwam van Raffles en het moest gehoorzaamd worden. Hij slingerde de geweren over zijn schouder, en begon zoo vlug hij kon de steenen trap naar boven te beklauseren.

Nu eens was zijn groot lichaam in de scha-

duw, dan weder bestraalde de maan het.

Schelle kreten klonken onder hem, zeker ter waarschuwing van de boogschutters, want hij had nog geen vijf trappengedeelten achter zich, of een pijl vloog hem langs het hoofd, en werd verbrijzeld tegen den granietwand.

Halverwege een der trappen trok hij zijn revolver, en schoot zonder te mikken op een troep mannen, die daar diep onder hem bijeen waren, en die zeker was samengesteld uit scherp-schutters.

Hij schoot onder het loopen zijn revolver geheel leeg, en woeste kreten bewezen hem, dat althans eenige van zijn schoten raak waren geweest.

Nog twee trappen moest hij in het volle maanlicht afleggen, en een van de pijlen trof hem aan den benedenarm. Hij voelde een hef-

tige pijn, maar stond niet meer stil om terug te vuren.

Hij zou nu spoedig zoo hoog zijn, dat zelfs de beste schutter hem niet meer zou kunnen bereiken.

En nu was hij in de duisternis, en klom haastig verder.

Toen hij eindelijk boven was, en hijgend achter zich keek, leek de geheele tempelstad als bij tooverslag plotseling weer uitgestorven te zijn.

De gloed van de toortsen was gedoofd.

Slechts hier en daar blonk het zwakke licht van een lantaarn met dun geslepen, hoornen platen in plaats van glas.

Alle geluid scheen gedempt, op het doffe rommelen van een enkelen trom na.

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK IV.

KAI-SING, DE PRIESTERES VAN DEN DOOD.

Raffles en Brand waren zoodanig door den plotselingen overval verrast, zoo wel als door de onverwachte wederverschijning van het licht, dat zij aan verzet zelfs niet gedacht hadden.

Raffles had Brand nog geen vijf minuten tevoren aangetroffen bij de deur van een klein huis, waarachter de jonge man het zachte mekkeren van een schaap had meenen te hooren — dat een voortreffelijk voedsel zou hebben opgeleverd, voor hongerige mannen.

Het slot van de zware gronzen poortdeur had hij niet weten te openen ondanks al zijn pogingen, maar wel had hij den stal ontdekt, niet ver van den geweldden poortdoorgang, waar inderdaad een tiental zeer fraaie paarden gestald waren.

En juist zou de aanval op het schaap ondernomen worden, toen de tempeldeuren openvlogen, toen uit ieder huis licht begon te stralen, en toen uit alle hoeken en gaten vlugge gedaanten te voorschijn schoten, en een aantal voor het meerendeel met sabels bewapende mannen over het plein rende, in hun richting.

Zij waren ongetwijfeld onmiddellijk gezien en herkend, en een gehuil van dolle woede steeg op uit den troep Zonaanbidders.

Reeds zwaaide het blanke staal van een vlijmscherpen sabel dreigend boven hun hoofden, toen een hooge, bevelende stem een paar woorden had geroepen, waarvan Raffles de beteekenis niet begreep, ofschoon hij het mandarin-Chineesch vrij goed kende.

Het was zeker een of ander dialect geweest. Hoe het ook zij, de man die gesproken had bezat stellig grooten invloed, en zijn woord had gezag, want onmiddellijk werd het dreigende zwaard

terug getrokken, en een dozijn mannen wierpen zich op de beide indringers, wrongen hun armen op hun rug en bonden hen ijlings.

Dat was de korte worsteling geweest, door Henderson gadegeslagen.

De twee mannen werden onmiddellijk over het plein gevoerd, tot dicht bij den gouden zonnetempel.

Daar bevond zich een vierkante opening in den grond, afgesloten met een zwaar luik.

Vier sterke mannen waren noodig om dat luik op te lichten.

Onmiddellijk daaronder begon een steenen trap, met een bocht naar rechts, waaruit viel af te leiden, dat zij ergens onder den Zonnetempel moest eindigen.

De twee gevangenen werden deze steenen wenteltrap afgeduwd, en bevonden zich een oogenblik later in een bijna volkomen duisternis.

Slechts een flauwe schemering was afkomstig van een van die lantaarns van prachtig bewerkt koper, met dunne hoornen platen, die zij reeds gezien hadden, en die waren opgehangen aan groote kramen in de zijmuren van een tamelijk breede gang.

En in dat flauwe schijnsel zag Raffles den blauwachtigen gloed van het staal van een speerpunt, vlak bij zijn gezicht.

Het was een wapen, zooals men allen nog maar in musea aantreft, als een beulzwaard, breed, bijna een el lang, en voorzien van scherpe weerhaken.

Hij sprak op zachten toon met Brand, maar al spoedig klonk een ruw bevel, waarvan hij de beteekenis wel kon begrijpen.

Het ging trouwens vergezeld van een nieuwen

stomp in den rug, boven de gebonden handen.

Hol klonken de stappen van de hen vergezelende soldaten — want zoo mocht men die lijfgarde zeker wel noemen — op den marmeren vloer van de gang.

Maar boven dat eentoonig geluid uit hoorden de twee gevangenen al spoedig een ander gerucht, waarvan zij den aard niet dadelijk konden vaststellen.

Het klonk als het dof gebrul van wilde dieren in een dierentuin, tegen het uur van de voeding maar wat minder sterk.

Bij iederen stap echter dien zij deden, werden zij er vast ervan overtuigd, dat het geen leeuwen of tijgers konden zijn.

Nu en dan klonken er schelle kreten tusschen-door, en luid uitgeschreeuwde woorden van toorn en beklag, van woede en een soort van doffe berusting.

Nu eens klonk het als eentonig gemurmel van de branding, die op rotsen stuk slaat, dan weer als een somber doodsgesang, nu eens geleele het op een heftige twist van woedende duivels, dan weer op het gekef van wilde woestijnhonden.

De twee mannen keken elkander aan, alsof zij elkanders gedachten wilden peilen.

En plotseling, voor zij er op verdacht waren, werd dit woedende gehuil oorverdoovend, en begrepen zij ook den aard ervan.

De gang was plotseling vele meters breeder geworden, en vormde nu een soort van languit-gestrekt vertrek.

Links en rechts bevonden zich hokken die eruit zagen als de verblijfplaatsen van de verscheurende dieren in een circus. Zij waren alleen maar een weinig grooter. De ijzeren spijlen bevonden zich bijna een handbreedte van elkander.

Er zaten echter geen dieren in die kooien, zes aan iedere zijde, maar menschelijke wezens, die echter op dit oogenblik niet veel van beesten verschilden.

Uit hun kelen kwamen die rauwe klanken, hun wijd opengesperde monden, stieten die afschuwelijke kreten uit. Het waren allen Aziaten. Met uitzondering van een neger, die heel stil in zijn hoekje zat, en niet meedeed aan dat koor van huilende klachten.

Allen waren afzichtelijk mager, en zoo goed als naakt. Slechts een voddige doek was om hun middel geknoot. Hun ribben waren zichtbaar, de meesten stonden vlak voor de tralies, hielden zich daaraan vast, en keken met uitpuilende oogen naar een man, die zoeven door

een andere gang was binnengetreden een mand vol rauw vleesch dragend, dat hij juist op dit oogenblik bij kleine stukken tegelijk in de hokken begon te werpen, als of die ongelukkige wezens inderdaad wilde dieren waren.

Zij wierpen er zich met gillende kreten op, blijkbaar half dol van honger.

Brand wendde zich vol walging af, en vroeg toen op zachten toon:

— Wat is dat voor een afschuwelijke vertooning? Waarom zouden die lieden hier gevangen zitten?

— Zij hebben stellig een of ander vergrijp gepleegd, en de Chineesche priesters schijnen zeer streng te zijn, Brand! De ongelukkigen herinneren mij levendig aan dat ontzettende boek van Octave Mirbeau, „De Tuin der Martelingen” geheeten. Hoogstwaarschijnlijk wacht hun tenslotte een vreeselijke dood.

— Zouden — zou dit ons voorland zijn? vroeg Brand, huiverend, met een blik vol medelijden en afkeer naar een van die schepsels kijkend, die bezig was zijn voedsel te verslinden.

— Ik weet het niet Brand — misschien!

— Hoe vaak krijgen die ongelukkigen voedsel?

— Om de drie dagen! Ik weet dat me t zekerheid — het is trouwens niet eens zoo lang geleden dat men zelfs in groote steden als Sjangha-de gevangenen vertoonde als een soort openbare vermakelijkheid! Onze bevallige damebezochten dan de schepen, de galeien, waarop ds gevangenen zich bevonden, en mochten ze voederen, zooals men in een dierentuin eten toewerpt aan de gevangen bewoners!

Brand luisterde maar half. Zijn blik was gevangen door een zonderling schouwspel, dat al zijn aandacht in beslag nam.

In een afzonderlijke kooi zat nog een andere gevangene, maar deze was zoo wanstaltig dik, als Brand nog nooit van een menschelijk wezen gezien had.

Hij was dikker dan de dikste man, dien hij ooit op een kermis gezien had, en zooals hij daar neerzat, op een laag bankje, onbewegelijk voor zich uitstarend, met zijn handen op zijn knieën steunend, geleele hij veel op een van die afzichtelijke, speksteen afgodsbeeldjes, zooals ze ook nu nog in China bij duizenden voor den export worden vervaardigd, en die maar heel weinig kunstwaarde hebben.

Zijn huid, alleen maar bedekt door een soort schaamschort van lederen franje, was geelbleek, en strak gespannen.

Brand vroeg zich af of deze man zich nog

bewegen kon, die misschien drie honderd vijftig pond woog.

Zijn nog gitzwart haar was in een lange staart gedraaid, die een paar malen om zijn hoofd was gewikkeld.

Zijn kleine varkensoogjes kwamen nauwelijks te voorschijn boven zijn vette wangen.

— Mijn heme — wat is dat voor een monster? vroeg Brand zacht, op den dikken man wijzend.

— Eveneens een gevangene, Brand! En opzettelijk vetgemest! Vermoedelijk zal hij niet heel lang meer leven!

— Geen wonder met die ziekelijke corpulentie!

— Dat is het niet! Hij zal wel een anderen dood sterven! De ongelukkige wordt vetgemest, Brand, om hem des te aantrekkelijker en begeerlijker te maken in de oogen van de Zonnegodin!

Maar reeds werden de twee mannen verder geduwd, door de soldaten, die wat ruwe spot schenen te bedrijven met de rampzalige gevangenen, die hun driedaagsche portie reeds verslonden hadden, en met oogen, gloeiend van begeerte, den oppasser nakeken, zoover zij maar konden, totdat hij met zijn mand verdwenen was.

De dikke man had zich zelfs niet verroerd. Hij scheen hem niet te zien. Nog lang daarna kon Brand de gedachten niet kwijtraken aan dat monsterachtig zware lichaam, met de ziekelijke gele kleur en de uitdrukking van de kleine, grijszwarte oogjes.

Zij waren een nieuwe gang binnen gegaan, het verlengde van die, welke zij zoeven verlaten hadden, en weer werd het tamelijk duister.

Raffles poogde onder het loopen, zijn handen te verroeren. Het was volkomen onmogelijk. Hij wist ook, dat hij dit koord niet zou kunnen verbreken, tenzij men hem hielp met een scherp mes — want het was een taaie bullepees, een boogkoord, dikker dan een pink, en sterker dan ijzerdraad!

En weer hoorden zij nieuwe klanken — maar thans van een heel wat liefelijker aard!

Het was alsof er op een harp gespeeld werd, en dat geluid werd snel sterker.

De gang liep teneinde, en werd daar afgesloten door een gordijn van dunne zijde, met gouddraad bestikt. Een reusachtig soldaat hield er de wacht bij, de hellebaard aan den voet. Hij stond daar onbewegelijk als een standbeeld.

De gevangenen werden, toen de man dit

gordijn had opgelicht, in een soort van voorkamer geleid, met marmeren wanden, en verlicht door olielampen, zonder een enkel meubelstuk, en aan het einde daarvan moesten zij weder een trap op, en Taffles berekende, dat zij thans weder op den beganen grond moesten zijn.

Hij had echter niet veel tijd om daarover na te denken, want een bronzen deur werd opengeduwd, en de tempelwachters voerden de twee gevangenen een vertrek binnen, waarvan de barbaarsche pracht hen een oogenblik verstomd deed staan.

De zaal was zuiver rond, en had twaalf deuren, alle uit brons, en ieder versierd met een ander teeken — en tezamen stelden zij ongetwijfeld den dierenriem voor.

De wand tusschen die twaalf deuren in, was met gouden platen versierd. Het gewelf, azuurblauw, droeg in het midden een reusachtige Gouden Zon die naar twaalf zijden hare stralen uitzond. De vloer was van blauwgeaderd marmer, en in het midden daarvan was het beeld van de zon nog eens herhaald.

Een deur was grooter en hooger dan de elf andere. Van die deur voerde een looper van goudstof naar een soort van estrade of podium in het midden van de zaal, ongeveer een halven meter hoog, overdekt met een wijnkleurig kleed, en waarop een gouden zetel was geplaatst, onder wat men een troonhemel zou kunnen noemen, van roode zijde, versierd met franjes van kleine, gouden bolletjes, afgewisseld met kleine strengen paarlen.

Voor den gouden stoel bevond zich een soort van altaar, en aan de hoeken daarvan stonden kleine, gouden boedhabeelden, de beenen onder het lichaam gekruisd, de oogen gesloten, en het hoofd een weinig voorover geneigd.

Voor de verhooging, en bijna drie meter er vandaan, was een groot offerblok in den grond vastgemaakt.

Tegenover dit alles bevond zich een kring van twaalf zetels, zonder leuning, en zwaar verguld.

Raffles wist dat aanstonds deze bestemd waren voor de twaalf Hoogepriesters. De minderen zouden moeten staan.

Op een soort balcon boven de hoofddeur zaten zes meisjes, in slegende, blauwe gewaden, die harpen en een soort violen met lange halzen en slechts drie snaren bespeelden. Zij waren het, die die lieflijke muziek ten gehoor brachten.

Tenslotte bevond zich boven iedere deur een cirkelvormig raam, bijna een meter in door-

sneede, en dat overdag zeker slechts zwak het daglicht zou laten binnendringen, want het bestond niet uit glas, maar uit dezelfde dun geslepen platen van hoorn, die Raffles en Brand ook aan de lantarens hadden gezien.

De zaal was op dit oogenblik volkomen verlaten.

De soldaten voerden hun gevangenen wat terzijde. Zij hadden blijkbaar hunne orders reeds gekregen.

Deze tempelwachters waren twintig in getal, en allen waren zij gewapend met een hellebaard en een langen heel even gekromden sabel zonder scheede in hun gordels.

Zij konden daar ongeveer vijf minuten geweest zijn, toen een van de twaalf deuren zich opende en de priesterschaar binnentrad.

Zij werd voorafgegaan door trommelaars, bekkenslagers, en fluiters, die met het geraas van hun instrumenten dadelijk de harpen daarboven overstemden.

Na hen trad, plechtig en zwijgend, de beul binnen, met zijn breed zwaard dwars voor de borst gekruist.

Hierop volgden de twaalf Hoogepriesters of Lama's. Hun zonderlinge gewaden, tot op den grond hangend, waren stijf van het goud. Op de borst droegen zij vierkante gouden platen, waarin zinnebeeldige teekens gegrift waren. Zij werden op den voet gevolgd door priesters van mindere orde, monniken, tempelwachters, en tenslotte door een afdeeling soldaten, prachtig gekleed, en Brand maakte onwillekeurig bij zich zelf de opmerking, dat hij geen enkele revue waar ter wereld ooit had gezien, die in pracht vergeleken kon worden bij dezen schitterenden stoet — waarvan niemand daarbuiten zelfs het bestaan vermoedde!

Goud en paalen, de kostbaarste zijden stoffen, wapens en instrumenten met edele metalen en diamanten ingelegd, een ongehoorde pracht, een sprookje, onder het rossige licht van wel veertig zilveren olhelampen, aan kettingen opgehangen aan het hemelsblauwe verwulf!

Eenmaal trok de stoet plechtig door de geheele zaal rond, die zeker wel veertig meters in doorsneede had, zonder naar het scheen de gevangenen te zien, en toen namen de twaalf Lahma's afgemeten plaats op hun zetels, de lagere priesters schaarden zich achter hen en plotseling zweeg de barbaarsche muziek!

De harpen zetten opnieuw in, een zachte zang weerklonk, en de groote deur achter het altaar ging open, heel langzaam, en als door een onzichtbare hand bewogen.

Twaalf soldaten in gouden malienkolders, de ontbloote zwaarden in de vuist, traden zeer afgemeten binnen. Zes hunner droegen een draagstoel, uit massief zilver gedreven, en waarvan kleeden van purperen zijde tot bijna op den grond neerhingen.

Op dien draagstoel zat onbewegelijk, met gekruiste beenen, een vrouw.

De soldaten droegen hun vracht ongeveer tien meters de zaal binnen, en zetten hem toen neder. De vrouw rees op, stapte van den draagstoel op den gouden looper, en schreed zeer langzaam naar het altaar.

Pas toen zij de verhooging bestreden had, konden Raffles en Brand haar goed zien. Zij was voor een Chineesche zeer groot, en van een buitengewone bevalligheid. Stellig was zij niet ouder dan een jaar of dertig, en waarschijnlijk jonger. Dit viel moeilijk vast te stellen, want haar gelaat was geheel besmeerd met een witte zalf, waarop goudstof gestrooid was. Het was dus, alsof dat onbewegelijke, strakke gezicht uit zuiver goud was gesmeed!

De groote koolzwarte oogen staarden recht voor zich uit. De lippen waren eveneens zwart gemaakt, evenals de prachtige wenkbrauwen, die in een grooten boog de raadselachtige oogen omgaven.

Het blauwzwarte haar was in twee zeer groote dikke vlechten over de schouders gelegd, en viel neer tot bijna op den grond. Beide vlechten waren doorweven met strengen parels. Op het hoofd droeg de vrouw een mijter van een eigenaardigen vorm, gelijkend op een pagode-toren, en eveneens uit het zuiverste goud gedreven. Ofschoon het hoofddeksel zeer zwaar moest zijn, scheen haar dit niet te hinderen, maar verleende het slechts een des te grooter vorstelijke waardigheid aan haar geheele houding. Zij droeg een vreemdsoortig gewaad van kostbaar brocaat, waaraan het gouddraad niet was gespaard.

Raffles en Brand behoefden geen naderen uitleg — die vrouw was de priesteres van den dood!

Dat was Kai-Sing, de geduchte!

Een vreemde glimlach speelde om de lippen, glimmend als ebbenhout, en zonderling afstekend tegen het goudstof, waarmede het gelaat bedekt was.

Geen enkel spiertje bewoog in dat strakke masker, toen zij afgemeten met vorstelijken gracie, de twee treden van de verhooging betrad en zich toen langzaam liet neerzinken in den gouden zetel.

Dadelijk legde zij de kleine, eveneens vergulde handen op de twee stoelleuningën neer, en zoo zat zij daar, roerloos.

Slechts heel even had zij den blik uit haar zwarte, slechts weinig scheef geplaatste oogen laten gaan naar de plek, waar zich de twee Westersche gevangenen bevonden.

En nu staarde zij recht in het gelaat van den Hoogepriester die zijn zetel reeds verlaten had, en op de knieën naar de verhooging was gekropen, totdat hij het bovenlichaam langzaam oprichtte, en op zachten, slependen toon begon te spreken.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK V.

HET MENSCHENOFFER.

Raffles verstond niet wat de man mededeelde aan de priesteres.

De man gebruikte een geheel afzonderlijke taal, waarschijnlijk alleen begrepen door zijn medepriesters, en de andere leden van de kleine kolonie.

Maar Raffles meende de beteekenis van de geprevelde woorden wel te kunnen begrijpen!

De opperpriester deelde stellig mede, welke ramp er had plaats gevonden, en smeekte nu de priesteres van den dood, wraak te willen nemen voor het gebeurde!

Tot tweemaal toe zag Raffles hoe een felle blik uit de gitzwarte oogen van Kai Sing bliksemsnel naar hem toevloog, met een fikkering van woede en misschien wel verbazing ook.

Maar haar hoofd bewoog niet, en evenmin haar gelaat.

Het bleef een masker van goud, waarin alleen de raadselachtige oogen leefden.

En om de lippen altijd diezelfde angstwekkende, starre glimlach als van een prachtige pop.

Eindelijk zweeg de priester, en boog het hoofd weer ter aarde.

Toen begon Kai Sing te spreken. Zij had een bijzonder fraaie stem, diep van klank, maar er was iets dreigends in, iets schrikwekkends, en toch konden de twee Westerlingen volstrekt niet de beteekenis begrijpen van de woorden die zij sprak.

En weer keek zij onder het praten twee malen naar Raffles, zonder het hoofd te bewegen.

Het was alsof er vuur straalde uit die donkere, vreemde oogen.

De harpen zwegen reeds lang, en men hoorde in de ruime zaal niets dan die diepe vrouwenstem, die de vreemde woorden op een soort van zang deden gelijken.

Terwijl zij sprak stond zij heel langzaam op, trad op het altaar toe, strekte de beide armen omhoog, naar de gouden zon daarboven en scheen een of ander gebed uit te spreken.

Toen zij gereed was, bleef het doodstil.

Kai-Sing stond in een houding, alsof zij ergens naar luisterde.

Toen deed zij eenige dingen, langzaam en afgemeten, waarvan Brand volstrekt niets begreep.

Uit een gouden kan liet zij door een van de priesters wijn schenken in een kom van blauw kristal, die voor haar op het altaar stond.

Uit een gouden kokertje schudde daarop een tweede priester een aantal voorwerpen in de wijn, die er uitzagen als sojaboonen.

De priesteres van den Dood nam de kom voorzichtig tusschen beide handpalmen, met uitgespreide vingers, hief ze langzaam op, en wachtte.

Eenige van de boonen zonken, de andere bleven drijven.

Zij zette den kom langzaam neer weer, en sprak een kort, bevelend woord.

Twee priesters stonden onmiddellijk op, en traden onhoorbaar op hun vilten zolen loopend, op het altaar toe.

Een hunner droeg in beide handen een zwaard in ivoren schede.

Hij hief het hoog boven zijn hoofd, Kai-Sing vatte den ivoren greep, en ontblootte het wapen.

Met de linkerhand trok zij een haar uit een van haar vlechten, en bewoog het even over de vlijmscherpe snede van het zwaard.

Het haar viel in twee helften omlaag.

Een dof gemompel steeg voor een korte wijle onder de priesters op.

Kai-Sing gaf het zwaard terug, de twee priesters gingen weer zitten, en zij strekte opnieuw de armen naar het hooge gewelf van de zaal uit, en scheen een vurig gebed te richten tot de Godin, die zij diende, de vreeselijke Godin van den Dood!

Zij zweeg, en eensklaps viel, zonder dat iemand iets had behoeven te zeggen de geheele priesterschaar in met een lied, dreigend en wild, een aanroeping tot de Godin zeker, en de geraasmakende instrumenten lieten hunne klanken weer hooren.

Even plotseling als het begonnen was, eindigde deze cantate weder.

Het werd doodstil.

Toen sprak de priesteres van den dood een

enkel woord.

Vier soldaten verwijderden zich onmiddellijk door de deur recht tegenover het altaar, en Kai Sing nam langzaam weer in haar stoel plaats, legde de gouden handen op de leuning, en zat daar weer even roerloos, even koninklijk als daareven.

— Wat gebeurt er toch? vroeg Brand fluisterend aan Raffles, ondanks de dreigende blikken van zijn bewakers.

— Vermoedelijk is zoeven een orakel geraadpleegd, Brand! Wij krijgen van de ramp de schuld — maar ik vrees dat een ander er mede voor zal moeten boeten! De Goden moeten verzoend — hun toorn moet bezworen worden!

De deur ging weer open, en de vier soldaten keerden terug, en Brand had moeite om een kreet te smoren, want nu voerden zij den wanstaltigen dikken man met zich mede, die ternauwernood kon loopen, en die schrille kreten slaakte, gelijkend op die van een vrouw of een klein kind.

Hij droeg thans een wit gewaad — bij de Chinezen het teeken van dood of rouw!

Kai Sing keek hem met een ijskoude blik aan, zonder dat haar gezicht bewoog, en scheen zich toen volstrekt niet meer om hem te bekommeren.

De dikke man werd door zijn vier bewakers tot dicht voor het altaar gevoerd. Daar ontdeed men hem van zijn wit gewaad.

Priesters liepen af en aan naar het altaar, namen daar zilveren schalen af, en uit al hun bewegingen bleek, dat zij een lang bekend ritueel vervulden.

In een van de zilveren schalen bevond zich een soort van olie, of dunne zalf, waarmede het lichaam van den ongelukkige, die voortdurend bleef schreeuwen, werd gezalfd.

Zijn lange haarvlecht werd versierd met drie groote strikken, een aan het begin, een in het midden, en een dicht bij het uiteinde.

En al spoedig werd zijn geschreeuw overstemd door de luidgeprevelde gebeden tot de Zon, die nu overal opstegen, het driftig gebonk der vuisten op de pauken en trommen, en het schel gerinke van de bekkens.

Voor de twee gevangen Engelschen ging geen enkele bijzonderheid verloren.

Het was duidelijk dat men hen opzettelijk had hier gebracht, en hen op die plek had geplaatst opdat niets van de plechtigheid voor hen verloren zou gaan, totdat het einde ook voor hen zou komen.

En Kai-Sing zat maar steeds roerloos op

haar gouden zetel, tronend noog boven alle anderen, en keek met den raadselachtigen glimlach op het vergulde gelaat en de groenzwarte oogen nu half verborgen achter de leden, hooghartig toe bij alles wat er nu geschiedde.

Er scheen een soort van bezweringsformule over het offer te worden uitgesproken door den Hoogepriester, die een gouden staf in de hand droeg, versierd met een stralende zon, en hem met de scherpe punten van die stralen kleine prikjes gaf in borst en lendenen, zoodat een paar druppels bloed te voorschijn kwamen.

Men trok den dikken man het witte gewaad weer aan, en toen werd zijn hoofd versierd met een gouden band, die stevig om het voorhoofd sloot.

Intusschen waren van achter uit de zaal twee priesters komen aanschrijden, langzaam en afgemeten, van wier gelaat niets te zien viel, want het was verborgen achter een afzichtelijk masker, uit hout gesneden, dat hun geheele hoofd omsloot.

De uitdrukking van die houten gezichten was vreeselijk, en stellig moesten deze priesters boosaardige goden voorstellen, die den mensch slecht gezind zijn.

De gebeden zwegen, en de twee priesters begonnen een zonderlingen, langzamen huppeldans uit te voeren rondom het offer, dat daar nu roerloos ternerder zat, en zich blijkbaar in zijn lot had geschikt.

Bij dien dans werden zij begeleid door de klanken van harpen en een kleine trom, en voorts van een paar fluiten, schel en hoog.

Zij schuifelden onhoorbaar en om hun eigen spil draaiend om den dikken man heen, terwijl hun armen in de wijde mouwen van hun prachtige gewaden wuivende gebaren maakten.

Deze zonderlinge dans duurde bijna een kwartier, en hield plotseling op, en toen traden de afgodendienaren met hun afschuwelijke maskers eenige schreden terug.

Het volgende geschiedde zeer vlug, en was als een booze droom voor Brand, die niet te min niet in staat was, zijn blikken af te wenden van het vreeselijk schouwspel.

Vier krachtige mannen trokken den reeds half van ontzetting verdoofden man overeind, en zeulden hem met moeite tot vlak voor het offerblok.

Twee hunner namen terzijde van hem plaats, een weinig meer naar achteren, dwongen hem neer in een knielende houding, en hielden zijn armen aan de dikke polsen stevig op zijn vetten rug vast.

De dikke man verweerde zich echter niet eens meer. Zijn jammerklachten waren overgegaan in een zacht, mekkerend geweeklaag, bijna niet te hooren.

Een derde man had zijn staart gegrepen, bij het uiteinde, en trok er hard aan, zoodat het offer het hoofd niet meer kon bewegen.

Nu trad de beul naderbij, een zwaar gebouwd man, met ontbloot bovenlichaam, en op zijn armen lagen de spierbundels als dikke anker-trossen.

Als spelend liet hij zijn breed zwaard glinsterend als zilver, een paar malen behendig boven zijn hoofd in het rond zwaaien, en bracht toen een soort van groet aan de Priesteres van den Dood.

Die daar als een standbeeld zat.

Toen, met een paar snelle stappen was hij bij den dikken man.

Hij mat zorgvuldig den afstand. Het breede zwaard ging de hoogte in, en kwam met een fluitend geluid weer omlaag.

En de beul verstond zijn ambt — het hoofd was met een enkelen slag van den romp gescheiden.

De helper plaatste het onmiddellijk op een zilveren schaal en zette het zoo op het altaar, voor de priesteres, op wier gelaat geen spiertje zelfs maar even getrild had.

Niet zoodra was het hoofd van het offer gevallen, of met wild misbaar zette opnieuw het orkest in, de bekkens raasden, de fluiten gilden, de trommen roffelden dof, en alles werd overstemd door de donderende slagen van de pauken.

Achter het offerblok bleek zich een luik te bevinden, en daarin verdween onmiddellijk het met bloed overdekte lichaam.

Een krankzinnige vreugde scheen zich van de menschen hebben meester gemaakt. De Goden zouden zeker wel tevreden zijn met dit offer — een der vetste, dat men hun tot dusverre had kunnen brengen!

En in dien tijd hadden Raffles en Brand herhaaldelijk zacht met elkander gefluisterd, maar zij vergisten zich, als zij meenden, dat door de algemeene opwinding de aandacht verslapt was, want zij werden onmiddellijk ruw van elkander getrokken, zoodra zij elkander naderden.

En toen zagen ook zij, als dappere mannen, den onvermijdelijken afloop onder het oog.

Aan ontvluchten was onder deze omstandigheden niet te denken.

Hun handen waren op deskundige wijze gebonden, de deuren waren bewaakt, zij zouden

ze zelfs niet kunnen bereiken.

Dit dolle geraas duurde op zijn minst een half uur, totdat alle priesters letterlijk waren uitgeput door hun dansen, gillen en zonderling heen en weer springen.

Toen werd het weder plotseling zeer stil.

Er kwam wat beweging in het gouden standbeeld op den gouden troonzetel!

De priesteres maakte een kort gebaar, sprak een bevel uit, en de tempelwachters voerden onmiddellijk de twee gevangenen tot vlak voor het altaar.

En daar stonden zij nu, met het gezicht op dien afzichtelijken kop, waarvan de oogen gesloten waren, en die reeds de kleur vertoonde van was.

Maar zij hielden zich goed, en knipperden zelfs niet met de oogen.

Kai-Sing keek hen beurtelings aan. En toen bleven haar zwarte, ondoorgrondelijke oogen gevestigd op Raffles.

Even vlamde er iets in die oogen.

Zij verhief zich langzaam, trad tot vlak voor het altaar, en toen ging haar arm in de hoogte, en haar spitse vingers gleden tastend en tegelijk stralend over het gelaat van den indringer, waarvan de kleur haar zeker heel onbekend voorkwam.

Het was alsof zij zich door die beweging wilde overtuigen, dat die kleur echt was.

Ook de grijze tint van Raffles oogen scheen haar met verbazing en tegelijk bewondering te vervullen.

Wat Brand betreft — hij vergiste zich geen oogenblik in de ware beteekenis van het snel verschietend flikkerlicht in die donkere oogen, en in dat streelende gebaar.

De priesteres zeide een paar woorden die Raffles half en half begreep, toen wees zij op Brand en sprak een bevel uit.

Het volgende oogenblik waren de twee mannen van elkander gescheiden.

Zij maakte tegen Raffles een handgebaar, dat zeer duidelijk was — zij noodigde hem uit, op de verhooging te komen, aan hare zijde.

Zoodra hij daar was trok de priesteres uit haar gordel een vlijmscherpen dolk met een gouden gevest, en sneed de boogpees door, waarmede de handen van Raffles op zijn rug geboeid waren.

Onder de priesters ontstond een dof gemompel tenminste onder een deel van hen, maar Kai-Sing keek slechts in het rond, hoog opgericht, een scherp woord kwam sissend over haar geverfde lippen, en toen werd het dadelijk weder

stil.

Weer zeide ze iets, dat op een bevel scheen te gelijken, toen reikte zij Raffles de hand, draaide zich om met een waarlijk vorstelijk gebaar, en schreed met hem weer naar dezelfde deur toe, waardoor zij was binnengekomen.

De harpen klonken opnieuw, thans op een zachte, teedere wijze, smeltend en lokkend.

Het was duidelijk dat de Priesteres hier onvoorwaardelijk gehoorzaamd placht te worden, dat in deze tempel alleen zij de meesteres was.

Bij de deur keerde zij zich nog eens om, zeide een paar woorden, en wees met uitgestreken vinger op Brand.

Raffles op zijn beurt riep met schellende stem eenige woorden tot Brand, die den armen jongen weder moed gaven.

De soldaten in hun gouden malienkolders hadden zich weer in gelid geschaard, de hooge deuren gingen open, en sloten zich weder achter Kai-Sing en den man, die reeds met een voet in het graf gestaan had.

Zij was niet veel kleiner dan Raffles, en hield onophoudelijk haar verguld gelaat met den raadselachtigen glimlach naar hem toegewend.

Toen vielen de deuren weder dicht.

Brand verbeelde zich, dat hij zelfs nu onmiddellijk op het offerblok zou worden geslacht, maar daarin bedroog hij zich.

En hij begreep nu dat het de grijze oogen van Raffles en zijn gladde, slechts even gebruide huid waren geweest, die hen tenminste voorloopig gered hadden.

Indien dat niet het geval ware geweest, zou Kai-Sing ongetwijfeld ook de ter-dood brenging van die twee indringers hebben willen bijwonen, die de oorzaak waren geweest dat een paar dozijn van haar volgelingen letterlijk uiteen waren gereten.

Het was zeker alleen maar uitstel — maar

ook dat kon misschien redding beteekenen!

Hij werd weer aangegrepen, en toen weggevoerd, door de tegenover het altaar, en door de voorzaal, nog altijd geheel verlaten, op den deurwachter na, en toen weer naar de gang, die hij zooeven was langs gekomen.

En tot zijn afschuw werd hij geworpen in hetzelfde hok, dat den vetgemesten man gehuisvest had.

Gelukkig waren de andere gevangenen na de voeding tamelijk rustig.

Slechts hier en daar zag hij een paar oogen in een geel gezicht fonkelen, die hem aandachtig opnamen.

En nu trok de geheele stoet van priesters langs hem heen, de beul, de twee gemaskerden, de tempelwachters, ook de harpspeelsters, een afdeeling soldaten, de Hoogepriesters en de andere Zoonanbidders.

En heel achteraan, alleen, op een zonderlinge wijze dansend en springend kwam een priester zeer groot en breed geschouderd, in een lang sleepend gewaad, en met een zoo afzichtelijk masker op, dat Brand ervan huiverde.

En terwijl die priester voorbij zijn cel danste, wierp hij ongemerkt een met potlood geschreven briefje tusschen de tralies door in het afzichtelijk hok.

En zoodra allen voorbij waren zocht Brand het op, nam het met zijn lippen van den grond, zoodat er een klein vijltje uitgleed, dat hij dadelijk als het persoonlijk eigendom van Henderson herkende, en las met moeite, maar met een hart dat bonsde van vreugde bij het flakkerend lamplicht deze woorden, met de vertrouwde, welbekende hanepooten van den reus geschreven:

„Kop op, mijnheer Brand! Ik ben hier, en alles zal goed afloopen! Wacht rustig op mijn terugkomst!”

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman „de Dubec-sigaret”!

HOOFDSTUK VI.

HET ZIJDEN KOORD.

Toen Henderson zich buiten het bereik wist van zijn naaste achtervolgers, tenminste voor het oogenblik, hield hij een oogenblikje hijgend halt, en maakte als het ware een korte balans op van zijn toestand.

Hij begreep wel, dat die verre van rooskleurig was. Hij had weliswaar twee geweren, en vrij wat munitie, maar daar kon hij op dit tijdstip weinig mee uitrichten.

Voedsel bezat hij in het geheel niet, en de honger begon hem vreeselijk te plagen. Daarbij kwam de gedachte, dat zijn meester en Charles Brand zich in handen bevonden van de bloed-dorstige Zonnepriesters, en hij kon er dus niet aan denken, zich te verwijderen. Trouwens — hij wist maar al te goed, dat hij geen dagreis ver zou komen, zelfs als hij dat gewild had. Maar hij dacht er geen oogenblik aan. Zijn plicht hield hem hier, en hij moest alles wat hij kon in het werk stellen om Lord Edward Lister, den man dien hij verafgootde, en zijn trouwen Brand te redden, ook al moest hem dat zelfs het leven kosten.

Ook wist hij wel bijna zeker, dat aanstonds de achtervolging hervat zou worden.

Die Chineesche schelmen zouden zeker het onmogelijke doen om hem weder in handen te krijgen, en hem dan ter dood brengen.

De toestand was waarlijk verschrikkelijk! En het was zoo donker, op deze plek dat hij bijna geen hand voor oogen kon zien.

Gelukkig bleef de maan nog altijd rijzen aan den hemel, en bij het licht daarvan zou hij tenminste genoeg kunnen zien, om niet onverhoeds in een afgrond te storten.

Behoedzaam verwijderde hij zich zooveel mogelijk van den rand van de reusachtige, ronde put,

Hij luisterde aandachtig.

Hij trachtte een soort van veldtochtplan op te maken, maar slaagde er niet in, iets goeds te bedenken. Het was om wanhopig te worden! Hij zou zeker de poort wel weten te vinden, die uit de tempel toegang gaf tot de vlakke, maar hij zou die heel zeker niet weten te openen.

Langs de steenen trap weer afdalen zou ook

niet gaan, want hij kon het zijden koord nergens aan vast maken, om de laatste tien of twaalf meters af te leggen.

Hij zou dus een ander punt moeten zoeken, waar misschien afdaling mogelijk was.

En zoo ging hij op goed geluk voort, en begon voorzichtig naar die plek te zoeken, zorgdragend dat men hem van de tempelstad uit niet kon zien.

Dat verzwaarde natuurlijk zijn taak aanzienlijk, want het was hem nu zelfs onmogelijk geworden, den rand van de kuil dicht te naderen.

En toch zou het binnen een half uur blijken, zijn behoud te zijn.

Plotseling stond hij stil, op het hooren van een geluid, dat hem eerst verbaasde en toen schrik aanjoeg.

Wat hij hoorde was het luide blaffen van een hond!

Hij kon er niet aan twifelen — men had de achtervolging reeds langs een anderen weg begonnen, en het kon onmogelijk lang meer duren, of de priesters, door een speurhond geleid, zouden hem hebben achterhaald!

Henderson bevond zich toen op een plek, door de natuur al zeer grillig gevormd.

Het was een soort van voetpad, hetwelk tamelijk stijl omhoog steeg, en dan plotseling een bocht beschreef.

De bodem was hier bedekt met los gesteente.

Niet ver van het begin van dat pad bevond zicheelholte in de rots, en daar tegenover gaapte plotseling de afgrond, zeker wel veertig meters diep.

Henderson zelf stond hier in de schaduw, maar hij kon tamelijk ver het rotspad afzien, want dit was helder door de maan beschenen.

En zijn hart begon luid te kloppen, toen hij daar in de diepte een aantal lichtjes zich zag bewegen, achter elkander, als een reusachtige glimworm — die naar hem opkroop!

Maar spoedig daarna zag hij nog iets anders, dat zelfs zijn moedig hart voor een oogenblik met schrik vervulde.

Het was een reusachtige hond, van een soort, die Henderson niet kende, en nog het meest

gelijkend op de kruising van een mastiff en een Engelschen bloedhond.

Het dier leek wel wat op een kalf, wat de grootte betreft, en het moest over reusachtige lichaamskrachten beschikken.

Zelfs toen het dier nog wel tachtig meters van hem verwijderd was, zag hij het blikkeren van het vreeselijk gebit, en het gloeien van de oogen.

De hond blafte nog steeds, maar spoedig ging dit over in een grommend geknor — een bewijs, dat hij het spoor van den vluchteling geroken had.

Met den grooten kop naar het rotspad gebogen liep hij voort, steeds hooger.

Henderson trok snel zijn revolver, en borg het even spoedig weer op.

Hij mocht geen leven maken. Toen tastte hij naar zijn jachtmes, maar ook dit zou hij niet kunnen gebruiken op deze plek, op dat smalle pad, vlak naast den afgrond, in een strijd met dien reusachtigen hond, sterk als een beer en bloeddorstig als een tijger!

Maar zijn hand ontmoette het zijden koord, om zijn middel gewikkeld, en toen kreeg hij plotseling een voortreffelijken inval!

Het rotspad maakte hier een zeer scherpe bocht, en liep om den afgrond heen, die, zooals gezegd, zeker veertig meters diep was, maar nauwelijks zeven meters breed!

Hij wikkelde het koord snel af, maakte aan het einde een loopenden knoop, en legde deze lus met het einde midden op het pad onder een zwaren steen.

Hij nam nu haastig het andere einde van het koord in zijn hand, liep vlug om den afgrond heen, en bereikte veilig de overzijde, zoodat nu het koord dwars over de kloof gespannen was en hij nog een meter of drie overhield.

Hij had nog juist den tijd om dat einde te bevestigen aan een uitstekend rotsblok, want reeds kwam het monster aanstormen.

Wat Henderson voorzien had, gebeurde ook.

De hond kwam aanstormen, rook hem eerst, kreeg hem daarna in het oog, liet een woedend gehuil hooren, en wilde daar zeven meter zonder aanloop zelfs voor dit monster teveel was, om de kloof heen loopen.

Zonder er zelfs naar om te zien trad hij daarbij in de lus van het zijden koord. Henderson gaf er een heftigen ruk aan, de lus werd dicht getrokken, sloot zich om de achterpooten van het dier, en Henderson behoefde verder niets meer te doen, want door zijn eigen vaart slingerde het monster zich van de rots, en beschreef een

grooten boog.

Hij viel twaalf meters diep, en zijn kop werd op slag verbrijzeld tegen de puntige rotsen.

De hond liet zelfs geen klacht hooren. Het bleef volkomen stil.

Heel in de verte klonken de stappen van de achtervolgers.

En de lichtjes kwamen naderbij.

Wat Henderson er eigenlijk toe bewoog, wist hij naderhand niet te verklaren, want noodzakelijk was het niet, maar met inspanning van al zijn krachten trok hij het lichaam van den hond op, dat zeker 75 kilo woog, maakte de pooten uit de lus los, en liet het zware lichaam weer in den afgrond storten.

Hij was nu weer in het bezit gekomen van het zijden koord, dat hem reeds zulke uitstekende diensten bewezen had.

Haastig liep hij terug naar de plek waar hij eerst stond, en nam den toestand eens op. Die was nog altijd verre van rooskleurig.

Ging hij verder, dan moest hij ook tegelijkertijd hooger gaan, en zijn groote gestalte zou al heel spoedig zich scherp afteekenen in het maanlicht, tegen den donkerblauwen hemel. Bleef hij waar hij was, dan zou hij natuurlijk gegrepen worden. Die Chineezen hadden wel is waar geen bruikbare vuurwapens — maar zij kenden hier den weg tusschen de rotsen, en dat verschaftte hun een groot voordeel. Met zijn geweer zou hij er zeker een paar kunnen neerleggen, maar dan kwam stellig de heele tempelstad in opschudding de woede tegen de beide gevangenen zou nog toenemen, en de reus besloot dus, tot het laatste oogenblik te wachten, alvorens van een vuurwapen gebruik te maken.

In zijn voordeel sprak, dat de achtervolgers niet wisten van het tragisch uiteinde van hun vreeselijken speurhond, en dus voorloopig niet al te scherp zouden rondzien bij het bestijgen van het bergpad.

Hij kreeg een soort van nis in het oog, aan den voet van het zoeven reeds genoemde pad, en ging daarbinnen.

Hij trok zijn revolver, vast besloten, zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Na slechts weinige minuten klonken de snelle schreden van de achtervolgers vlak bij. En een rossig schijnsel bestraalde het pad, en deed het graniet glinsteren.

De nis was niet zeer diep, en Henderson kon ieder oogenblik gezien worden. Maar tot zijn groot geluk meenden de tempelwachters, dat de hond nog altijd een spoor volgde, en zij dachten er zelfs niet aan, naar deze opening te

zien, wel wetend, dat de waakhond den vluchteling reeds verscheurd zou hebben, indien hij zich daar bevonden had.

Zij waren misschien wat verwonderd over het zwijgen van het dier, maar dat was dan ook alles.

Daar ging de eerste man voorbij, gewapend met een kort, flauw gebogen zwaard. In de linkerhand droeg hij een fakkel. En zoo volgden hem zeker wel twaalf mannen achter elkander loopend.

En geheel achteraan, naar het scheen, kwam een eenzame priester, ofschoon Henderson toen nog niet wist wat hij moest voorstellen, want de man droeg een afschuwelijk masker, of beter gezegd een beschilderden, houten kop over zijn eigen hoofd. Waarschijnlijk was hij medegegaan, om onderweg de wraak der Goden af te roepen over den vreemdeling!

Zoodra deze priester voorbij was waagde Henderson het, voorzichtig het hoofd naar buiten te steken. Van de twaalf mannen waren er op dat oogenblik nog maar drie te zien, buiten en behalven den priester. De anderen ware reeds om de kromming van het stijgende pad verdwenen. Zij moesten hier een behoorlijken afstand houden, teneinde de groote steenen te ontwijken, die hun voorganger wel eens omlaag deed rollen.

Henderson besloot onmiddellijk, zich deze omstandigheid ten nutte te maken.

Snel stak hij zijn revolver op, wikkelde het zijden koord weer los, legde het in losse lussen tusschen duim en wijsvinger van zijn rechterhand. Nam het uiteinde in de linker vuist, en wachtte.

De maan bescheen fel het onderste gedeelte

van de stad, even voor de kromming. Daar verdween nog een Chinees uit het oog — en nu nog weer een — nog eenige tellen, en toen verdween ook de derde man.

Henderson zette zich schrap, midden op het pad. Er was maar juist ruimte om zijn primitieve lasso te kunnen slingeren. De priester was ongeveer twintig stappen voor hem. Het koord suisde door de lucht. Maar de priester hoorde het niet, daar zijn hoofd in den hollen, monsterachtigen kop gevangen zat.

Het volgende oogenblik viel de lus hem op de schouders en zonder dat hij een kreet had kunnen slaken was de zonnepriester achterovergetrokken.

Het masker viel af, maar voor het in den afgrond kon rollen, had Henderson het met den voet tegen gehouden. De priester was een oogenblik verdoofd door den slag, maar toen richtte hij zich op, en het volgende oogenblik hield hij zijn lang, blinkend zwaard met twee vuisten in de hoogte, gereed om toe te slaan. Maar het staal raakte den rotswand, en hij kon het wapen niet behandelen zooals hij wilde. Voor het kon neerkomen had de reus den Zonnepriester met een vèrschrikkelijken vuistslag geveld, en de man zonk neer als een gedolde os.

Henderson verloor geen tijd, maar trok hem onmiddellijk het lange overkleed uit, bond den man stevig met zijn eigen gordel, stopte hem een doek in den mond, en sleepte hem naar de spelonk, waar hij zooeven zelf verscholen had gestaan. Toen zette hij haastig den maskerkop op, trok het overgewaad aan, greep het zwaard en begon zoo vlug hij kon het pad af te dalen, dat zooeven zijn achtervolgers bestegen hadden.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven n glas fijne champagne!

HOOFDSTUK VII.

DE VLUCHT.

Henderson had de beide geweren zoo goed mogelijk onder zijn wijd gewaad verborgen, en zoodra hij beneden was, verstopte hij ze op een plek, waar ze gemakkelijk te vinden zouden zijn.

Het pad bleek te eindigen dicht bij een kleine poort, die zich bevond in een hoogen muur. Een deel van de zonderlinge tempelstad omsluitend, en die de achtervolgens niet eens de moeite hadden genomen, te sluiten.

De reus behoefde ze dus slechts open te duwen, en bevond zich nu aan het begin van een korte straat, die regelrecht uitliep op hetzelfde plein, waar de cirkelronde Zonnetempel zich verhief. En Henderson kwam juist bijtijds om te zien, hoe een stoet van priesters naar dien tempel toog, hoe het luik werd opgelicht, en hoe Raffles en Brand naar beneden werden geduwd.

Niemand lette in het bijzonder op hem. Hij zag nog twee of drie priesters, die dezelfde afschuwelijke maskers droegen. In de wijd opengesperde oogen, bol en uitpuilend, bevonden zich kleine gaten om door te kunnen zien. Het was warm en benauwd, maar Henderson verdroeg het, wel wetend, dat dit de eenige kans op redding was.

In de schaduw verborgen en nu en dan een paar van diezelfde vreemde danspassen makend als hij daareven door andere Zonnepriesters had zien doen, wachtte hij, tot dat alles weder stil en duister was geworden.

Hij stak het vlijmscherpe zwaard in den zijden gordel, die het gewaad dichthield, ging op het luik toe, spiedend om zich heen, greep den ring vast, en wist dat luik geheel alleen op te lichten — een vracht voor vier sterke mannen! Hij zette het vast met een zwaar stuk hout, waarvan hij een geheel stapel had ontdekt niet ver van daar, kroop door de opening, nam het stuk hout weer weg, en liet langzaam het bronzen luik boven zich neer. Hij wist tamelijk gemakkelijk den weg te vinden naar de groote zaal, en woonde daar, door niemand opgemerkt of tenminste verdacht, het geheele vreeselijke tafereel bij, eindigend met den dood van het

menschenoffer, het wegvoeren van Raffles door die vreemde vrouw met haar verguld gelaat, en het opsluiten van Brand!

Men zal zich herinneren dat hij den stoet van soldaten sloot.

Hij sloeg er nu nauwkeurig acht op, waarheen zij zich begaven. Het bleek dat zij naar een onderaardsch wachtlokaal waren getrokken, dat niet ver van het bronzen luik verwijderd kon zijn. De muzikanten echter hadden den tempel verlaten, en de priesters waren langs een marmere trap door een zijgang naar een hooger gelegen zaal gegaan. Henderson liet hen kalm hun gang gaan, en sloop weer terug naar de zaal der gevangenen, toen alles stil was.

Bij den ingang bleef hij luisterend staan. De meeste gevangenen schenen te slapen. En zelfs in hun slaap kreunden de ongelukkigenzachtjes. Eenigen waren wakker, en hielden zich in onbewegelijke houding vast aan de tralies van hun kooien.

Henderson had den kop willen afzetten, die hem zeer lastig werd, maar nu durfde hij niet. Misschien zouden die gevangenen, al was het maar in de hoop op een belooning in den vorm van wat extra voedsel, waarschuwend gaan schreeuwen

Maar eensklaps zag hij in een hoek den mand met het rauwe vleesch staan. Met opzet zeker hadden de beulen die daar gelaten, opdat de marteling van het hongeriïjden nog des te grooter zou zijn voor die rampzaligen!

Dat bracht hem op een denkbeeld! Hij zou dat voedsel verdeelen, en daarmee het stilzwijgen koopen van die ongelukkigigen!

Hij had den zwaren kop juist afgezet, en haalde verlicht adem, toen hij bij het licht der weinige flambouwen, in ijzeren ringen aan de muren bevestigd, en hij het schijnsel der olielampen naast de tegenovergestelde deur iets zag bewegen.

Het was de cipier! De reus had geheel vergeten, dat hij zooeven reeds dien man voorbij was gegaan terugkomend uit de tempelzaal, terwijl hij daar roerloos als een beeld stond, met de hellebaard bij den voet.

Maar die man, bijna even groot als hij, had hem des te beter gezien! Hij slaakte een doffen kreet, op het zien van het gezicht van een blanke en kwam aanstonds met gevelde piek op Henderson aanstormen, die nog maar juist den tijd had den breeden, Chineeschen sabel uit zijn gordel te trekken. Hij deed een sprong terzijde, en sloeg zoo heftig naar het steekwapen van den cipier, dat hij de houten schacht glad doormidden sloeg.

De aldus plotseling ontwapende bewaker deed met katachtige lenigheid een sprong achteruit, en trok tegelijkertijd zijn eigen zwaard.

Het moest met twee handen gevoerd worden, en Henderson begreep dadelijk, dat hij met een zeer gevaarlijke tegenstander te doen had. Als zwaardvechter zou hij stellig het onderspit moeten delven. De man sprong als een duivel rond, onder het uitstooten van zonderlinge keelgeluiden, en eenmaal raakte de punt van zijn zwaard de borst van den reus, zonder dat hij zelfs tijd had gehad, zijn eigen wapen ter hoogte van zijn schouders te brengen! En het lange, sleepende gewaad, zwaar van goudstof, hinderde hem in zijn beweging.

Zoo goed als hij kon weerde hij de bliksem-snelle houwen af, maar hij begreep dat hij dit onmogelijk lang zou kunnen volhouden. Hij trachtte zich de lessen van zijn sergeant te herinneren, maar hij zag spoedig, dat die hem hier weinig zouden baten, want de Chineezen schermen op een geheel andere wijze, dan de Westerlingen. En het kwam hem voor, dat die duivel daar tegenover hem dit wist, en met hem speelde als een kat met de muis, alvorens den doodelijke houw toe te brengen. Henderson had misschien zijn revolver kunnen grijpen, maar hij wilde tot iederen prijs vermijden, door een schot de Zonnewerfers hierheen te lokken, en zoodoende zijn lot en dat van zijn beide metgezellen te bezegelen.

Toen nam hij een wanhopig besluit. Hij deed twee vervaarlijke sprongen terug, vatte den greep van het zwaard in een hand, en slingerde het met kracht naar den cipier, juist op de wijze, die de messenwerpers toepassen, wanneer zij hun nummer afwerken.

En dit nummer had een doodelijken afloop!

Want de punt van het zware wapen trefte de Chinees midden in de borst, aan de linker zijde, wierp hem als het ware achterover, en nagelde hem aan de post van de deur vast.

Hij was onmiddellijk dood en kon zelfs geen kreet slaken.

De gevangenen hadden met oogen van wilde

wraakzucht dit gevecht gevolgd, en zij dansten van plezier, toen zij zagen hoe hun vijand, hun beul daar ontzield ter aarde lag. Henderson verloor echter geen tijd, maar nam onmiddellijk den mand met de lappen vleesch, en begon er van te verdeelen, zijn vinger op zijn lippen leggend. Zachtjes grommend begonnen de gevangenen die wakker waren geworden zich te verzadigen, zonder aan iets anders te denken.

De reus trad, hijgend nog van den strijd, op het hok toe, waar Brand doodsbleek den ongelijken strijd had gevolgd en zei zacht:

— Hier ben ik, mijnheer Brand, volgens belofte! Heeft die kerel een sleutel bij zich?

— Neen James! De deur is door een der priesters afgesloten!

Henderson verloor geen tijd met klagen. Hij greep twee van de spijlen omstreeks het midden vast, en boog ze van elkander. De tralies waren zeker een duim dik als koorden door de inspanning!

Zijn borst zwoegde, zijn adem ging als een blaasbalg, maar hij wist een opening te maken, groot genoeg om Brand gelegenheid te geven zich er doorheen te wringen!

Zonder tijd te verliezen, zonder nog om te zien naar de rampzaligen die daar brommend en met blinkende tanden het rauwe vleesch verscheurden, liepen zij ijlings naar de deur, die naar de tempelzaal voerde. Henderson had den houten kop weder gegrepen, bereid om hem weder op te zetten als dit noodig mocht zijn.

In de groote, cirkelronde ruimte brandte nu slechts een enkele lamp, aan een zilveren ketting boven het altaar opgehangen. Bij het licht daarvan vonden zij de hooge deur, waarachter de priesteres van den Dood Kai-Sing verdwenen was. Deze deur was gemakkelijk te openen, en nu stonden zij in een met marmer bevloerden gang, die rondom de zaal scheen te loopen. Zij gingen eerst naar links, en vonden tot hun groote vreugde, een lage, bronzen deur, die slechts met een klink gesloten was, en die naar een binnenplaats van den tempel bleek te voeren. Die had een lage muur, die gemakkelijk over te klimmen zou zijn.

Zoodra zij zich daarvan hadden overtuigd, keerden zij op hun schreden terug en volgden nu de gang naar rechts. Totdat zij plotseling stil stonden op het hooren van een liefelijk gezang uit een tental vrouwenkelen, en dat begeleid werd door een zachte harpmuziek.

— Heb ik niet eens wat ge ezen over.... Sirenes, die een zekeren Odysseus wilden weglukken van zijn schip, zoodat hij zich door zijn

matrozen aan de mast liet vastbinden? fluisterde Henderson.

— Dat heb je uitstekend onthouden, James — maar ik geloof niet, dat Mylord gemakkelijk zal zijn vast te houden. Het geluid komt van achter die deur. Laten wij trachten, haar te openen.

De gang was op deze plek duister, maar onder de deur door drong een lichtschijnsel naar buiten.

Henderson zocht naar een knop, half op den tast, maar Brand hield hem bij den arm vast, en fluisterde:

— Zet nog even dien afschuwelijken kop op! Tracht te zien wat er daar gebeurt, en kom dan rapport uitbrengen.

Zuchtend zette Henderson zich het zware masker weer op, greep de knop van de deur, en opende ze voorzichtig.

Onmiddellijk stond er van een ebbenhouten driestoel een deurwachter op, die echter aanstonds eerbiedig boog. Bij het zien van den priester, met de handen over de borst gekruist. Henderson bevond zich in een soort van voorkamer. Er was nog een tweede deur, of liever een doorgang, met glazen kralen afgesloten, en waarvoor aan den kant van het aangrenzend vertrek nog een zijden gordijn kon worden getrokken, dat nu echter nog open was. Dat vertrek was helder verlicht. Henderson keek door de gaten van het masker een oogenblik in stomme verbazing toe.

Het vertrek was zeer groot, en eveneens van ronden vorm. Het was behangen met goudgele zijde. De overheerschende kleur was geel — het geel van zijden stoffen, en het geel van goud! Er stond een zeer groot rustbed op gouden leeuwenklauwen, lage zetels met kussens opgevuld, tafels van ebbenhout, ingelegd met goud en ivoor. Zilveren lampen aan lange kettingen. Een vloer van kostbaar mozaïk, bedekt met schoone tapijten, doorweven met gouddraad.

Kai-Sing was bezig, geholpen door twee slavinnen, zich de goudstof weder van het gelaat te wisschen, en Henderson zag een gelaat met den tint van zeer blank ivoor, waarin de zwarte oogen groote gaten schenen te maken. Zij droeg nu een dun gewaad van goudkant. Het ebbenzwarte haar was losgemaakt en hing als een mantel om haar heen. Zij stond in een bevallige houding voor een marmeren tafel, die een geslepen spiegel droeg, en die bedekt was met allerlei toiletbenodigdheden. Niet ver van de rustbank zaten de zangeressen en de harpspeelsters, die nu juist zwegen.

En vlak bij de kaptafel zat Raffles, voor

een zwaar beladen tafel, en het water kwam Henderson in den mond, toen hij zag dat zijn meester zeer bedaard zich tegoed deed aan heerlijke, en voedzame spijzen!

Kai-Sing hief nu de kleine hand op, en op dit zwijgende bevel verwijderden zich haastig alle vrouwen. Raffles bleef rustig dooreten. Hij scheen volkomen op zijn gemak te zijn. Henderson begreep, dat hij geen tijd meer te verliezen had. Hij liep regelrecht op den waker toe, en hij behoefde slechts zijn zware vuist snel uit te steken om den man in een slaap te doen verzinken, die zeker wel eenige uren zou aanhouden!

Toen opende hij de deur en riep Brand binnen. Vlug liepen de twee mannen naar het kralen gordijn, sloegen het terzijde, en traden het heiligdom van de priesteres binnen, die zich eersttoornig omwendde, een paar woorden in haar eigen taal zeide, tot den gewaandenpriester, maar wankelend op een stoel viel, toen Henderson den houten kop afzette, en glimlachend tot Raffles zeide:

— Wel moge het U bekomen, Mylord! Hier zijn wij!

— Welkom, vrienden! zeide Raffles doodbedaard. Ga zitten, en doe deze voortreffelijke spijzen eer aan! Ik ben volkomen verzadigd, en zal deze jonge dame wel in het oog houden. Nog beter — eet snel wat, en pak het overige in! Zijn er rijdieren?

— Ik weet waar de stal is, Mylord! En ik ken ook het poortje dat naar buiten voert! De geweren staan er vlak bij!

— Des te beter! Vlug dan — hoe eerder wij hier wegekomen, hoe beter!

Henderson greep een stuk pastei, stak het in zijn mond, en onder het eten stapelden hij en Brand de heerlijke brooden, maiskoeken, rijpe vruchten, koud vleesch, schapenkaas en andere eetbare dingen in een grooten doek, dien zij handig dichtknoopten.

Raffles was intusschen opgestaan, en kwam als een hoffelijk ridder op de doodsbleeke priesteres toe, wier beide handen hij greep. In het Chineesche dialect dat hij kende, begon hij zacht:

— Gij hebt mij een groote eer bewezen, Kai-Sing, door mij in Uw heiligdom uit te noodigen, maar ik moet nu vertrekken!

— Gij zijt de sterkste, en ik onderwerp mij! Ik onderwerp mij aan de Godin der Liefde, die sterker is dan de dood! Ik vergezel U!

Raffles schudde ernstig het hoofd. Hij was bleeker dan anders. Het was hem onmogelijk

zich geheel en al te onttrekken aan den geheimzinnigen invloed, die er uitging van deze wonderlijke oogen — oogen die men in Westersche landen nimmer ziet. Toen zeide hij langzaam :

— Neen, Kai-Sing, onze wegen scheiden zich hier. Ik zou U alleen maar kunnen doen lijden..

— Het is beter aan jouw zijde te lijden, dan priesteres te zijn in de duisternis ! Neem mij mede !

— Neen ! herhaalde Raffles met stemverheffing. Je weet niet wat je vraagt, Kai-Sing ! Het is onmogelijk.

De zwarte oogen begonnen toornig te fonkelen, en de priesteres riep :

— Maar ik zou je met geweld kunnen weerhouden ! Ik zou je hoofd op het offerblok doen kunnen vallen ! Een enkele kreet....

Raffles keek haar zwijgend aan. Nog altijd hield hij haar handen vast. En zij boog het hoofd, bukkend voor dien blik, en zeide zacht en heesch :

— Ik weet het — ik zou het niet kunnen. Als ik je doodde, zou ik mij zelf dooden. Ga in vrede — snel, voor de Priesteres van den Dood berouw gevoelt ! Liefkoos mij — eenmaal — zooals gij lieden uit het Avondland dat pleegt te doen.

Raffles nam het tengere lichaam in zijn armen

en kuste haar op de roodgeverfde lippen. Toen geleidde hij haar, terwijl zij wankelde, en naar hem opzag, naar een rustbank. Zij zonk er op neer en begroef het gelaat in de handen.

Laastig verlieten de drie mannen nu de zaal, nadat Henderson het zware overkleed had afgeworpen. Zij gingen door de achterdeur, klommen over den muur, vonden den stal, maakten vijf paarden los, zadelden er drie van, en laadden zooveel brood als zij maar konden vinden in een kleinen voorraadkelder op de ruggen der beide andere.

Henderson bracht hen naar de kleine poort, en een oogenblik daarna hadden zij de geweren terug gevonden, en galoppeerden met lossen teugel over de vlakke, die door de maan overgoten werd.

Na een half uur vroeg Brand onder het rijden :

— Het voorval heeft je aangegrepen, Edward — Het komt mij voor, dat je zeer gedrukt bent ! Heeft die priesteres van den Dood soms een indruk op je gemaakt, die....

— Stil, Brand ! beval Raffles kortaf.

En eenige oogenblikken later zeide hij met een wrangen glimlach :

— Zelfs Homerus deed wel een tukje !

De volgende aflevering bevat :

De Piraten van de Bias-Baai.

VERSCHENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, W olven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885